

MOTÝLÍ KLAN

PAPEŽŮV OBLÍBENEC

T.M. PALSHOF

MOTÝLÍ KLAN

Sommerfugleklanen: Pavens yndling © JP/Politikens Hus A/S, København 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Šimral, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1815-3 (pdf)

Troels M. Palshof

MOTÝLÍ KLAN

PAPEŽŮV OBLÍBENEC

VENDETA

Věnování

Tuto knihu věnuji památce Torbena Palshofa (1948–2016), který zasvětil život zlepšování životních podmínek těch nejslabších – našich nemocných.

„Není pravda, že máme málo času, ale hodně ho ztrácíme. Byl nám dán dost dlouhý život, který by bohatě stačil na vykonání největších činů, kdyby byl celý dobře využit; když se však rozplyne v rozmařilosti a nedbalosti, když není vynaložen na něco dobrého, tu nakonec pod tlakem krajní nutnosti cítíme, že život přešel a my jsme si ani nevšimli, jak ubíhá. Je tomu tak: nedostáváme krátký život, ale sami si ho zkracujeme, a pokud jde o něj, nejsme chudí, ale marnotratní.“

// Lucius Annaeus Seneca

(překlad z latiny Václav Bahník)

Prolog

Rio de Janeiro, 2015

Rychle kráčela po ulicích Rio de Janeira a její světlé vlasy nápadně kontrastovaly s okolím. Bylo tu horko a hluk. Město pulzovalo životem. Ona jako by vedro ale ani nevnímala. Kdyby někdo z kolemjdoucích dokázal odtrhnout pohled od jejích světlých kadeří a na chvíli nevnímat ženinu éterickou krásu, povšiml by si ostražitého pohledu jejích očí. Ukrývala se v něm až nepřírozená obezřetnost, jako kdyby žena během zlomku vteřiny zaznamenávala a analyzovala každý sebemenší podnět z okolí. Zrovna se vracela z dlouhé procházky městem, které nazývala svým domovem. Potřebovala si to tu ještě jednou užít, naposledy Rio vidět. I když jinak nemívala sklony k sentimentalitě, dnes to bylo jinak. Chtěla se rozloučit s prostředím, ve kterém žila od té doby, co ji kdysi do Ria vyslali. Polaskat se ještě s tímto městem. Se vši jeho krásou i krutostí.

Brzy už to všechno bude pryč. Posledních pár dní se ještě chtěla milovat se svým mužem, společně se smát a vzpomínat na všechno, co tu za posledních pět let prožili. Ano, měli za sebou pět let hodně intenzivního života a své rozhodnutí, které zpečetili tehdy u starého stromu v džungli, by nevzali zpět. Když vešla do dveří jejich malého pokoje nad kavárnou, manžel ji hned objal a jeho silné ruce ji zvedly vysoko do vzduchu. Mile se na ni usmál, ale jeho pohled vzápětí zvážněl.

„Co se stalo, miláčku?“ zeptala se. Usmál se, ale ona v tom úsměvu snadno rozpoznala neradostný podtón.

„Nemyslíš si, že to je prostě špatně? I když uvážíme všechny okolnosti?“ odpověděl jí otázkou.

Zkoumavě se na něj podívala. Bylo vidět, že s ním nesouhlasí. „Co má jako být špatně?“

Ztěžka se posadil na malý ošoupaný gauč, plný různých skvrn od bezpočtu minulých nájemníků. „Prostě ze sebe nemůžu setrást pocit, že se to možná všechno mohlo odehrávat jinak.“

Ženin pohled ztvrdl. Životu, který si vybrali, naprosto neochvějně věřila. A i když svého muže milovala a respektovala, uvědomila si, že ji svým pochybováním zklamal. Podle ní se jim dostalo obrovského privilegia a své rozhodnutí přece tenkrát učinili s jasnou hlavou.

„Tak se už nezlob, lásko,“ řekl. Dobře znal ten pohled a věděl, že její láska ke klanu je neotřesitelná.

„Nezlobím se. Jenom bych chtěla, aby sis vzpomněl, proč jsme se takhle rozhodli. A jak krásné a správné rozhodnutí to bylo a je.“ Vybaloval si ty okamžiky. „Miláčku, já se tak těším.“

Posadila se vedle něj. Nikdy se na něj nedokázala moc dlouho zlobit. Tenhle večer, večer jejich života, si naplánovali a teď si ho užijí. Najednou uslyšeli přede dveřmi kroky a instinktivně se po sobě podívali, v pohledu úzkost. Ještě před pár týdny by pravděpodobně něco zaslechli mnohem dřív. Ale jejich zdatnost v tomto směru tak ochabla, že teď už bylo pozdě. Pak uslyšeli hlasitý praskot dřevěných dveří, které se uprostřed rozlomily. O pár vteřin později zadusila ženin křik brutální ruka, která jí zvrátila hlavu dozadu. Křuplo jí za krkem, stihla jen zahlédnout, jak se nad ní naklánějí tři muži s chorobně sinalými obličejí. Poslední, co uviděla, než ztratila vědomí, byla čepel nože lesknoucí se v záři pomalu zapadajícího slunce.

Vegetace v džungli byla velmi hustá a skrze koruny vysokých stromů sem nepronikal jediný sluneční paprsek. Všem dominovalo ohlušující bzučení, jen občas přerušené hlasitými skřeky papoušků usazených nahoře ve větvích. Vypadali jako křičící démoni s červenými a žlutými křídly. To bzučení byl život džungle, ukrytý pod změtí listů a kořenů,

po níž ubíhali kluci v honbě za sladkým ovocem a dobrodružstvím. Tempo určoval chlapec úplně vepředu. Byl to pohledný dvanáctiletý kluk, opálený dohněda. Jak tak přeskakoval obří kořeny trčící z tisíciletých stromů, vlasy sahající do půlky krku za ním divoce vlály.

Najednou se prudce zastavil. Stál na pasece plné popadaných stromů. Díval se na strom přímo před sebou, nataženou rukou na něco ukazoval a rozčileně křičel na ostatní, ať se zastaví. Na jedné z nižších větví visela dvě lidská těla. Vypadala jako muž a žena, ale nedalo se to přesně určit, protože tam zjevně visela už dost dlouho a byla zčernalá od slunce a jiným působením přírody. Jejich chodidla musela být zpočátku zavěšena tak nízko, že se k nim dostala zvířata ze džungle. Nohy jim totiž teď začínaly až nad kotníky. Vegetace pod těly byla černá od sražené krve. Místo úst mrtvým teď v obličeji zel jenom černý otvor a nad ním prázdné oční jamky. Chlapci se ve zlomku vteřiny otočili jako na obrtlíku a šíleným tempem se rozběhli k domovu. Plíce je pálily a obraz obou visících těl jako by měli vpálený přímo do mozku.

Místní policie na paseku rychle dorazila a obě těla sundala. Soudní lékař konstatoval, že muž i žena vykrváceli v důsledku zohavení nohou a obličeje. Policie provedla pečlivé ohledání místa činu. Ale odhalit pachatele se nepodařilo a případ byl odložen. Pro policejní sbor to byl navzdory vši bestialitě jen další z mnoha zločinů ve městě, které se dennodenně až po krk topilo v hrůzách pramenících ze stinných stránek lidské existence. Jelikož se těla nepodařilo identifikovat za pomoci policejních databází a ani se nepřihlásil nikdo z příbuzných, skončily obě mrtvoly v chladicích boxech společně se stovkami dalších těl, která tvořila stálé obyvatele přeplněné márnice Ria de Janeira. Tady zůstanou, dokud se je nepodaří identifikovat. Měla uplynout poměrně dlouhá doba, než se o jejich osud někdo začne znovu zajímat. Ale svislé pruhy nalezené na předloktí obětí nakonec probudily případ zase k životu.

1

Rudý kód

New York, 2017

„Tak co, vypadneme?“

Tristan Robertovu otázku neslyšel. Soustředěně seděl před monitorem počítače.

„Tristane, máme padla! Nestavíme se cestou domů na jedno?“ zavolal Robert trochu hlasitěji.

„Promiň,“ zareagoval Tristan. Zvedl se od stolu, vypnul počítač, ale v tu chvíli si vzpomněl na domluvu s Julií. „Sakra... vždyť já vlastně slíbil manželce, že dneska přijdu domů brzo.“

„Ale tak jedno rychlý snad zvládneme, ne? Pojď, jdeme. Zasloužíme si to. Nudnější tejden snad nepamatuju.“

„Tak fajn, ale musí to bejt fakt rychlovka.“

Vyšli z kanceláře, zhasli světlo a zamkli za sebou.

Na cestě k výtahu se pozdravili s večerní směnou, která se tu zrovna scházela. Potkali Claru, šéfku směny, která se jich zeptala, co se tu přes den dělo. Tristan odpověděl, že překazili pár pokusů o atentát, ale jinak že byl docela klid. Clara se zasmála a popřála jim hezký večer. U výtahu přiložili ke skeneru pravou ruku a pravé oko, a když je přístroj rozpoznal, výtah je svezl o pětadvacet pater níže do přízemí. Cestou dolů se shodli, že nejrychlejší bude dát si pivo v *Quicks* na 8. ulici. Když se z rozlehlého vestibulu podívali na ulici, všimli si, že

poprchává. To nepotěšilo Roberta, který si začal stěžovat, jak hrozné panuje tenhle týden počasí.

„Člověk by měl vynakládat energii jenom na to, co má šanci změnit. Jednou se to naučíš, hochu,“ řekl Tristan kazatelským tónem, který by odpovídal výrazně vyššímu věku než jeho osmatřiceti.

Vydali se k cíli a choulili se přitom pod společným deštníkem.

„Nechybí ti práce v terénu?“ zeptal se Robert.

Tristan chvíli mlčel. „Hele, vlastně ani ne. Už tady pracuju dost dlouho a na klid a kancelářskou rutinu jsem si docela zvyknul.“

„Možná je to tou novou technikou, co jsme dostali, ne? Proto ti přijde práce u stolu dostatečně zajímavá.“

„No nevím. Já hlavně docela pochybuju, že z té nové techniky vlastně reálně něco máme. Svět se kvůli ní nestal zrovna lepším místem k životu, co?“

„Jak to myslíš?“

„Nebude to trvat tak dlouho a všichni budeme zírat do nějakých brejlí, za kterými bude umělý svět přizpůsobený naší povaze. Nevím, jestli to pro lidi bude úplně zdravé.“

V tu chvíli došli ke Quicks a spěchali dovnitř do sucha.

„Jenom brnknu domů Julii,“ řekl Tristan.

Robert mezitím zabral stůl, a když se Tristan vrátil, na stole už stála dvě piva. Tristan se posadil a vydechl si. „Všechno v pohodě. Julie tě pozdravuje a mám ti vyřídit, že bys měl taky jít rovnou domů.“

„Tak že paní generálku pozdravuju a vzkazuju, že rozkaz bude splněn,“ odpověděl Robert se smíchem.

Tristan se zrovna chystal napít piva, když mu zazvonil telefon. „Aha, to je Clara.“ Stihl se v duchu ještě podívit, proč mu volá v tenhle čas, když už se ho rozrušeným hlasem ptala, jestli s ním může něco probrat. Nepočkala na odpověď a vysvětlila mu, že dostali zprávu s prioritou 1. Tristan jí nabídl, že se můžou vrátit do kanceláře, ale Clara to odmítla a hned pokračovala, že je pošle přímo do obchodu na 12. ulici. Bylo to jen pár bloků od nich.

„Je to fakt zvláštní. Nikdo by na nás přece neměl mít přímé číslo,“ řekla Clara. „Právě jsem mluvila po telefonu s paní, která se zjevně něčeho bojí. Ale nebylo úplně jednoduché pochopit všechny souvislosti, protože měla dost silný přízvuk. Můžeme to předat místnímu policejnímu oddělení, ale podle mě bude nutné vyšetřit, kde na nás vzala kontakt.“

Tristan se zamyslel. „Můžeš mi shrnout, co zhruba říkala?“ zeptal se nakonec.

„Něco ve smyslu, že ji cosi ohrožuje. Černí ptáci nebo tak nějak.“

„Fajn, tak my tam zajdeme a zjistíme situaci.“

„Díky. Napíšu vám zase do hodnocení, jak jste byli aktivní. Hned mi zavolejte, až budete něco vědět.“

Robert se na Tristana tázavě podíval.

„Musíme se zastavit v jednom obchodě pár ulic odsud,“ odpověděl jeho nevyřčený dotaz Tristan. „Vysvětlím ti to po cestě.“

Na ulici byl hustý provoz a žluté taxíky troubily jako šílené. Déšť mezi tím zesílil, takže Tristan roztáhl deštník. Pak zavolal na Roberta, ať si pospíší, a prodral se mezi stojícími auty, která byla namačkaná jedno na druhém, na druhou stranu ulice. Robert na něj zakřičel, že New York teď za deště připomíná hřbitov aut, takže když už se do toho obchodu musí hnát, snad půjde o něco důležitého. Tristan za běhu převyprávěl Robertovi těch několik málo informací, které měl od Clary.

Pokračovali v cestě těsně podél řady domů, aby Robert nebyl celý promáčený. Na 12. ulici se Tristan zastavil a složil deštník. Stáli před jakýmsi starým obchodem. Nebylo moc vidět dovnitř, protože na skle se leskly kapky deště a výloha přetékala zbožím. Tristan vzal za kliku vchodových dveří. Ozval se nad nimi zvonek jako za starých časů. Tristan vešel dovnitř, Robert hned za ním. Ze všeho nejdříve si všimli překvapivě vysokých stropů, polic s vycpanými zvířaty sahajících od podlahy až ke stropu a zarámovaných exemplářů hmyzu. Na jedné straně místnosti bylo spirálovité schodiště, které vedlo nahoru, ale

končilo u stropu. Na druhé straně pak byl umístěn samostatně stojící pult a za ním dveře, které zřejmě vedly do zadní místnosti. Byl tu suchý vzduch a úplné ticho. Pozorně se kolem sebe rozhlíželi. Najednou se otevřely dveře za pultem. Tristan se lekl a ruka mu instinktivně sjela k pistoli. Rychle ji sevřel v ruce. Pak se ale uklidnil, když přesebou uviděl starší ženu.

Zešíroka se usmívala. „Můžu vám nějak pomoci?“ Tristan nasadil neutrální výraz. „No, na to jsme se vlastně chtěli zeptat my vás.“

Žena, která vypadala, jako že pochází z jižní Ameriky, se na Tristanu podívala s údivem v očích. „Promiňte, ale nevím, co máte na mysli.“

„Někdo odsud z obchodu volal k nám na oddělení a žádal nás o pomoc.“

Ženě dosud nezmizel z obličeje udivený výraz. „To musí být nějaké nedorozumění, protože my tady žádný telefon nemáme.“

Po několika dalších otázkách bylo oběma jasné, že žena v obchodě ví o účelu jejich návštěvy ještě méně než oni sami. Tristan se jí zeptal, co obchod prodává a jestli se tu můžou trochu porozhlédnout. Vysvětlila mu, že se tu dají koupit vycpaniny a různé potřeby pro sběratele vzácných zvířat. Tristan zopakoval svůj dotaz, jestli nebude vadit, když si tu všechno prohlédnou. Žena souhlasila a zároveň se s úsměvem zeptala, jestli shánějí nějaké konkrétní zvíře. Tristan už si připadal jako blázen. Řekl jí, že se tu chtějí porozhlédnout kvůli tomu telefonátu. Žena jen klidně přikývla.

Robertovi moc nechybělo, aby se rozesmál. Trmáceli se sem lijákem a teď se tu dorozumívají s tou starou ženou stylem oni o koze, ona o voze. Možná Tristanovi práce v terénu přece jenom chyběla, pomyslel si Robert.

Úplně všude stály police. Jejich rozmístění působilo zcela náhodně. Obchod kvůli nim vypadal jako nepřehledný labyrint. Celkový dojem dokreslovaly metrové nádoby s obřími hady naloženými v lihu a brouci roháči zarámovaní pod sklem. Z polic visely vycpané opice a pod stropem byla v několika vrstvách zavěšena další velká i malá vycpaná zvířata. Vypadalo to, že sem snad musela být svezena

z celého světa. Přímou na policích stáli vycpaní ptáci výrazných barev a zasklené rámečky s motýly a různými podivuhodnými rozměrnými exempláři hmyzu. Robert posměšným tónem pošeptal Robertovi, že to tady opravdu je jedna velká hrozba pro národní bezpečnost. Tristan se na něj vztekle podíval a neřekl ani slovo.

Stará prodavačka je nevzrušeně vedla bludištěm polic až do zadní části obchodu. Prostory prodejny byly o dost rozlehlejší, než si původně představovali. Tristan se s úsměvem obrátil k jejich průvodkyni a požádal ji, jestli by jim neukázala uzavřenou zadní místnost, ke které právě došli. Žena přikývla a otevřela dveře. Nahlédli dovnitř. Byla to jen malá kuchyňka s linkou, na které stálo nádobí, a s úzkým okénkem. Tristan ženě přátelsky pokývl a ona zavřela dveře.

„Jste tady v obchodě sama?“ zeptal se Tristan.

„Nejsem nikdy sama. Mám v srdci svoje děti,“ odpověděla prodavačka bez zaváhání a usmála se na něj.

Tristan se trochu zamračil a lehce netrpělivým tónem svou otázku upřesnil. „Je tady v obchodě právě teď někdo jiný než vy?“

„Jenom vy dva.“

Tristanova podrážděnost zjevně rostla. „Kdybyste byla tak laskavá a sdělila nám, jestli tu je někdo další, a taky kdo a proč telefonoval odsud z obchodu k nám na oddělení.“

Žena se stále usmívala a neztrácela svůj klid. „Jsme tu úplně sami a k tomu telefonátu vám bohužel nemůžu říct vůbec nic. Nevím, proč nebo jak by vám odsud někdo měl volat.“

Do obchodu přišli zákazníci, a tak Tristan zatáhl Roberta do nejodlehlejší části obchodu, kde si mohli v klidu promluvit. Když byli konečně sami, obklopeni malými zaprášenými vitrínkami s brouky, ještěrkami a pavouky, Robert položil Tristanovi ruku na rameno. „Co tu sakra vlastně děláme?“

Tristan se nervózně rozhlížel kolem sebe. Robertovi bylo jasné, že kolegovi se tu něco nezdá. On sám vnímal na celé situaci hlavně její komickou stránku. Pokusil se zaposlouchat do rozhovoru mezi

zákazníky a starou prodavačkou v přední části obchodu, ale mluvili příliš potichu. Pak sebou škubnul, když ho Tristan poněkud agresivně vytrhl ze soustředění. „Co si o tom myslíš ty?“

Robert pozvedl obočí. „Musím se přiznat, že tomu všemu nerozumím ani za mák.“

Ale Tristan se na něj díval svým typickým tvrdohlavým způsobem – nechtěl mu dovolit se z toho tak jednoduše vyvléct. „Počkej. Řekni mi prostě, jak jsi vyhodnotil situaci.“ Robert se narovnal. „Podle mě je tohle jedna z nejzvláštnějších věcí, jaké jsem kdy zažil.“

„Fajn. A z čeho tenhle tvůj názor vychází?“ zeptal se Tristan potichu.

„No tak zaprvý je divný, že nám někdo zavolal přímo na naše číslo. Zadruhé je hodně zvláštní, že by v obchodě neměli telefon. No a taky mě upřímně řečeno trochu znervózňujou všechna ta zvířata.“

Tristan se na něj podrážděně podíval. „Copak ti mozek funguje jenom v kanclu?“

Robert se zatvářil překvapeně.

Tristan úsměvem změkčil svoje předchozí slova. „Vždycky musíš být připravený i na to, co působí naprosto neuvěřitelně. Musíš všechno kolem sebe pozorovat a všimnout si i toho, co ostatní přehlédnou.“ Pokračoval vážným tónem: „Podle mě tohle není normální obchod. Ani náhodou. Ta ženská před námi něco tají. A v kuchyňce bylo umytého nádobí na jednoho člověka nějak moc. Nejsou tu cenovky, pokladna, telefon ani připojení k internetu. Připadá mi to tu jako podsvětní buňka, která si na obchod s vycpanými zvířaty jenom hraje.“

Robert mlčel, překvapený Tristanovou brilantní analýzou. Tristan zašátral v kapse, vytáhl mobil a navolil číslo.

Aniž by mu z obličeje zmizel výraz hráče pokeru, řekl do telefonu suše: „Máme tu Rudý kód.“

Robert v tu chvíli ucítil, jak mu naskakuje husí kůže. *Rudý kód*. Kromě výcvikových kursů ho nikdy nezažil.

Tristan ukončil hovor a podíval se Robertovi upřeně do očí. „Teď dávej fakt pozor. Něco se mi tady hodně nelíbí. Musíme z tohohle

místa okamžitě zmizet. Posily tu budou do šesti minut. Musíš teď zachovat chladnou hlavu.“

Rychle zamířili do přední části obchodu. Když byli zhruba v půli cesty, Tristan najednou zvedl ruku a naznačil Robertovi, ať se zastaví. Ukazoval mu, že musejí být úplně potichu. Hovor z přední části obchodu zesílil. Rozeznávali hlas nějakého muže. Zněl výhrůžně. „Nedáváš mi na výběr, ty stará čarodějnice. Udělám z tebe další výstražný příklad, dokud se to všichni nenaučíte.“

Zazněly dva výstřely. Byly vypáleny ze zbraně vybavené tlumičem, o tom nebylo pochyb. Tristan vytáhl pistoli a přiklekl k jedné z polic. Robert udělal to samé. Srdce jim oběma bušilo jako splašené. Slyšeli, jak někdo padá k zemi a během pádu strhává předměty kolem sebe. Tristan se rychle podíval na Roberta a naznačil mu, že by se měli přesunout do přední části obchodu. Plížili se podél polic, v rukou pistole. U vchodu do obchodu nastalo naprosté ticho. Pak uslyšeli hlasitou ránu následovanou rychlým pohybem. Tristan se zvedl a dal se do běhu, Robert v závěsu za ním. Ještě stihli zahlédnout záda muže vybíhajícího ze dveří. Cestou ven posazoval několik knih a jakýchsi nádob. Tristan na něj zakřičel, ať se zastaví. On i Robert vyběhli na ulici, ale muž zmizel. Jako by ho pohltilo město, déšť a rychle se snášející soumrak. Rychle se vrátili zpátky do obchodu. Za pultem našli ležet tu starou ženu. Zasáhly ji dvě střely do čela a z temene jí prosakovala krev. Když se Robert k mrtvole přiblížil, na něco šlápl. Podíval se dolů a ke svému zděšení zjistil, že to je chodidlo. Pravá noha prodavačky byla amputovaná hned nad kotníkem a na starou dřevěnou podlahu pořád ještě vytékalo trochu krve. Vedle pultu ležela zakrvácená sekera. Robertovi se zvedl žaludek a snažil se pocit potlačit tím, že si držel ruku před ústy. Tristan v tu chvíli rozčileně vykřikl, že musejí pryč – TEĎ HNED!

Znovu se vrhli ven do deště. Robert chtěl na Tristana něco zavolat, ale než se mu vůbec podařilo otevřít ústa, zazněla obrovská exploze, která všechno přehlušila. Tlaková vlna je odhodila o několik metrů dál na chodník, a všechny Robertovy smysly jako by zamrzly. Ztratil

pojem o čase. Vteřiny mu připadaly jako minuty a jeho mozek se zoufale snažil udělat si ve všem jasno. Z nebe se jako ve zpomaleném filmu snášely k zemi úlomky kamení a třísky. Robertovi nesnesitelně pískalo v uších. Padala na něj sprška střepů a kousků dřeva. Pořád ještě pršelo a ulicí se rozléhalo kvílení několika autoalarmů.

Robert se pokusil nadechnout a zahýbat rukama a nohama. Nakonec se mu podařilo dát se trochu dohromady, takže zvládl dopravit několik doušek vzduchu hluboko do plic. Ulici zahalovala směs kouře a prachu. Ze zničeného obchodu se valil sloup tmavého dýmu. Nikdy předtím necítil takové sucho v ústech. Robertovy smysly začínaly zase fungovat, sluch se mu pomalu zlepšoval a pod stresující oponou rozružených autoalarmů byl už schopen registrovat i jiné zvuky. Tunelové vidění pomalu mizelo a opět se začínal orientovat v prostoru. Tělem mu ale pořád proudila pořádná dávka adrenalinu. Stále se mu špatně dýchalo a jeho tělo ještě příliš nereagovalo na pokyny mozku. Nejraději by vdechl vzduch i do sebenepatrnější částičky svého těla, jen aby cítil, že ji má.

Pokusil se zvednout, ale jeho tělo stávkovalo. Jak tak ležel na mokřém chodníku, měl pocit ohromné zranitelnosti. Doslova fyzicky cítil, jak mu bušící srdce pumpuje pocit strachu do celého těla. Nešlo o takový ten strach, který se přikrade pomalu a po špičkách. Ne, byl to strach všepohlcující, který člověka během vteřiny naprosto ochromí. Cítil se nesmírně sám. Báł se o život, jestli se z toho dostane, jestli jeho tělo bude zase normálně fungovat. Horečnatě se pokoušel nahmatat pod bundou pistoli, ale neměl sílu ji zpod svého těla vyprostit. Koutkem oka zahlédl Tristana, jak se belhá směrem k obchodu se zbraní v ruce. Chtěl ho zastavit, ale jeho výkřik zazněl příliš slabě a Tristan mu zmizel v mlžném závoji kouře a prachu. V hlavě mu pořád dokořla zněl postup při boji na blízko, jak jej slýchal na akademii CIA: *Zaujměte bezpečnou pozici, zjistěte pozici nepřítele, zapojte se do boje.*

Tahle i další pravidla mu rezonovala v uších a zároveň teď už opravdu detailně začal vnímat zvuky města, a to navzdory silnému dešti. Najednou mu někdo položil ruku na rameno. Trhl sebou,

konečně vytáhl pistoli a namířil ji na toho člověka. Ten na sobě měl uniformu přepravní společnosti UPS. Zvedl ruce do vzduchu, křičel a vypadal vyděšeně. Robert hlaveň pistole zase spustil. Po ulici přibíhali další lidé. Robert se opět pokusil zvednout, ale nešlo to. Podíval se na svoji levou nohu a vzápětí se mu zatočila hlava. V noze zela otevřená rána, kalhoty byly rozervané a kolem se na chodníku vytvořilo jezírko krve. Zatmělo se mu před očima. Sirény znějící někde v dálce byly postupně slyšet víc a víc a jejich zvuk rychle zesílil tak, že Robert neslyšel nic jiného. Kvílení se odráželo mezi budovami zdejších úzkých ulic. Robert pozoroval, jak Clara a několik dalších postav seskočilo z velkých černých aut. Všichni na sobě měli bojové uniformy a v rukou automatické zbraně připravené k palbě. Clara něco křičela, ale on se ani nepokoušel tomu porozumět. Byl unavený, fyzicky vyčerpaný a nemohl se už ani pohnout. Všechnu svou zbylou energii věnoval tomu, aby zůstal při vědomí. Krk se mu svíral úzkostí a strachem.

Lapal po dechu jako mechanická panenka, které docházejí baterky. Jeho jedinou myšlenkou bylo přežít. Hlavně se snažil začít pořádně dýchat. Každý nádech si vyžadoval jeho plnou pozornost. Takže si ani nevšiml, že se ze závoje kouře zevnitř budovy vynořil Tristan s něčím těžkým v rukou. Sotva vyšel na chodník, padl na kolena.

Obličej i oblečení měl zaprášené a špinavé. Krvácel z několika míst na těle a zjevně trpěl bolestmi z ran způsobených různými úlomky, které ho během výbuchu zasáhly. Ztěžka pokývl směrem ke Clare a rozčileně na ni zakřičel, ať pomůžou Robertovi. Clara se podívala na ulici směrem ke shluku lidí shromážděných kolem ležící postavy. Rychle k Robertovi poslala policisty a záchranáře, kteří mezitím dorazili, a rozběhla se k němu i sama. Robert vypadal dost špatně. Ležel v tratelišti krve a kromě několika menších ran měl velkou otevřenou ránu na levé noze, odkud mu trčela silná kost. Když ho Clara uviděla, vyschlo jí v ústech a sevřel se jí žaludek. Navázala s Robertem oční kontakt, pokusila se nasadit uklidňující úsměv a řekla mu, ať se to pokusí ještě chvilinku vydržet.

Záchranáři hned začali Roberta ošetřovat a za několik vteřin jeden z nich přes rádiové spojení přivolal ještě další lékařskou pomoc. Clara ustoupila o pár kroků dozadu a strnule tam zůstala stát, pistoli pořád ještě v ruce. Její pohled byl přitahován jako magnetem k příšerné kosti vyčnívající z Robertovy nohy. V pozadí se opět ozvalo hlasité houkání sirén. Slyšela i helikoptéry, které začaly nad celým prostorem kroužit. Clara se podívala k obchodu. Dovnitř i ven běhali příslušníci speciálních jednotek, zbraně v pohotovosti. Začala ji bolet ruka. Podívala se na ni a zjistila, že pistoli svírala tak pevně, až se jí do prstů dala křeč.

2

Shrnutí případu

Od výbuchu uplynul den a půl. Tristan byl na cestě do kanceláře, aby tam podal hlášení. Roberta si nechali v nemocnici. Tristan už si ani nevybavoval, kdy naposledy byl u nich v budově v nejvyšším patře, kam se dalo dostat jen výtahem se speciálním zabezpečením. Řadoví zaměstnanci mu přezdívali výtah do nebe.

Tristan se na Claru vděčně podíval. Dveře výtahu se otevřely a muž z ostrahy jim pokývl. Vešli dovnitř, řekli muži své bezpečnostní heslo a ten je požádal, aby přiložili dlaň na skener. Clara k němu přiblížila pravou ruku, ale skener se červeně rozblíkal. Muž věnoval Clare odměřený, strohý pohled a požádal ji, aby opustila výtah. Zaraženě se podívala na Tristana, ten se stejně zaraženě pokusil usmát a naznačit jí, že je to v pořádku. Skener mu mezitím orámoval dlaň zelenou září. Dveře výtahu se zavřely a ponechaly Tristana v kabině samotného, jen s ostrahou. Byl naštvaný, že Clara neprošla bezpečnostní kontrolou. Copak muž z ostrahy nevěděl, kolik Clara od exploze odvedla na tom případu práce? Snažil se ho pomocí řeči těla přimět, aby se s ním dal do řeči a všechno mu vysvětlil. Muž se ale dál lhostejně díval přímo před sebe.

Výtah se s krátkým trhnutím zastavil a dveře se otevřely. Na Tristana tu čekal mladý muž v uniformě. Tvářil se vstřícně. Tristan se po jeho boku vydal dlouhou chodbou a narůstala v něm nervozita. Když došli k velkým hnědým dvoukřídlovým dveřím, jeho průvodce se k němu otočil a požádal ho o uvedení celého jména, služebního čísla

a projektového kódu. Když mu Tristan odpověděl, mladý muž protáhl skenerem vedle dveří svoji kartu a zadal číselný kód. Dveře se otevřely a Tristan vešel do rozlehlé zasedací místnosti. Uprostřed ní stál velký kulatý konferenční stůl.

Uniformovaný průvodce za sebou zavřel dveře a nechal Tristana o samotě. Ten se spolehl na svoje dobře vycvičené instinkty a pomyslně se přepnul do průzkumného modu. Začal pozorně zkoumat vše, co viděl kolem sebe. Obrazovky zabudované ve stole, strategicky umístěné reproduktory, osm kožených kancelářských křesílek rozmístěných kolem stolu, spoustu monitorů a tolik kamer, že jich víc pohromadě v jedné místnosti nikdy předtím neviděl. Ze zdejší přehlídky elektroniky mu bylo jasné, že na vybavení se tu rozhodně nešetřilo. Došel k závěru, že to bude operační centrum pro důstojníky s výrazně vyšší hodnotou, než byla ta jeho.

Ticho najednou přerušil hlas. „Jsi v pořádku, Tristane?“

Tristan mluvčího okamžitě poznal. „Ahoj, Denisi. Jo, díky, jsem v pohodě. Zato Robert to pořádně odnesl.“

„Jsme moc rádi, že jsi z toho vyváznu bez zranění.“ Velká obrazovka na jednom konci místnosti se rozsvítila. Objevil se na ní jeho bývalý nadřízený Denis ve společnosti dalších dvou lidí, které Tristan neznal. Zada mají rovná jako pravítka, takže asi budou z Denisova týmu, říkal si Tristan. Pak si přisunul jedno z křesílek a nenápadně se hodně zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Dobře víme, jak náročné období to pro vás teď po výbuchu bylo. Pečlivě sledujeme Robertův stav a jemu i jeho rodině poskytujeme všemožnou podporu,“ řekl Denis tónem, který by se hodil spíš na byznysovou poradu nějaké firmy. „Ale budeme se tě muset na spoustu věcí zeptat, Tristane. Znáš pravidla. Tahle schůzka je kvůli nám, ne kvůli tobě.“

Tristan pokývl na znamení, že je s tím srozuměn.

„Vysvětlí nám prosím, proč jsi aktivoval Rudý kód.“

Tristan polkl a pak odpověděl: „No, měl jsem teď dost času o tom zpětně přemýšlet. Myslím si, že jedna z mých silných stránek je

rozhodovat se instinktivně, aniž bych vždýcky uměl vysvětlit, jaké racionální důvody mě k rozhodnutí vedly. Podle mě tu situaci moje podvědomí zpracovalo rychleji než moje vědomí. A zareagoval jsem okamžitě tím, že jsem vyhlásil poplach.“

„Udělal to správně,“ přikývl Denis. „Můžeš nám trochu podrobněji popsat, jak jsi vnímal situaci těsně předtím, než jsi zavola-“

Tristan chvíli mlčel. Pak pokrčil rameny a v kontrastu s tím, jak se svými nadřízenými jednal kdykoliv jindy, začal zároveň mluvit i přemýšlet. „Zafungovaly moje zkušenosti se srovnávací analýzou a s tím, jak přemýšlejí a jednají lidi. Když jsem k tomu přidal ještě kontextovou analýzu, prostě mi někde sepnulo, že s tím obchodem je něco hodně v nepořádku.“

Mlčení osob na obrazovce přinutilo Tristana pokračovat. Zároveň si před očima přehrával dění v obchodě.

„Samozřejmě mě hned zarazilo, že ta stará prodavačka trvala na tom, že v obchodě nemají telefon. My jsme přitom věděli, že z dané adresy nám někdo volal. Ale kromě toho na mě hodně zvláště působila ještě jiná věc. Ta paní byla při rozhovoru s námi až nepřírozeně klidná. Vůbec jsme se nelegitimovali, pořád jsme se jí vyptávali, ale ona s námi po celou dobu jednala, jako bychom byli běžní zákazníci, kteří si jen tak zašli do obchodu. Hrála na nás divadlo, to jsem na ní poznal. Došel jsem k závěru, že to vůbec není žádný obchod. Každopádně se tam nesnažili nic prodávat. No a když jsem si to všechno spojil dohromady, říkal jsem si, že existuje dost velké riziko, že jsme se ocitli v konspirační buňce podsvětí nebo v něčem podobném.“ Tristanovi se před očima objevil obraz mrtvé staré ženy, kterou po výbuchu vynesl z budovy. „Denisi, už víte něco víc o té ženě z obchodu? Mohla by být klíčem k objasnění celé té situace.“

Denis zamyšleně hleděl do kamery a několik vteřin mlčel. Pak se ozval: „To možná ano. Její tělo jsme poslali na centrálu, pracují na tom. Ale trochu nás udivilo, že jsi nespěchal k Robertovi, jak to vyžadují předpisy, a místo toho ses vrátil do toho obchodu.“

„Co myslíš tím, že na tom pracujou? Mají snad nějaké pochybnosti?“ Vteřiny ubíhaly a Tristan i přes obrazovku jasně viděl jejich rozpaky. Dobře věděl, že porušil předpisy tím, že se ze všeho nejdříve nepostaral o Roberta. Ale něco ho prostě táhlo zpátky do obchodu.

Denis prolomil mlčení. „Tristane, potřebujeme se dozvědět něco víc o tom, co se dělo v obchodě od chvíle, kdy jste tam vešli.“ Tristan všechno od začátku popsal. Podrobně jim vyprávěl, jak vešli dovnitř, co říkali, na jaké narazili rozpory a jaké při tom všem měl pocity.

„Fajn. V klidu se zatím napij. Za chvíli budeme zpátky,“ řekl Denis klidným tónem a obrazovka zčernala.

Tristan si rukou prohrábl vlasy a uvědomil si, že zranění z výbuchu ho začínají dost pálit. Odtáhl si košili trochu od těla, aby zjistil, jestli mu nekrvácejí dvě větší řezné rány na hrudníku. „Proč se sakra tak potím?“ pomyslel si podrážděně. Denise přece zná, i když to bude už pár let, co spolu pracovali. Přece není nutné být nervózní jako žáček před ředitelnou jenom proto, že se tu zase setkali. Podíval se na hodinky a až teď si všiml, že se zastavily. Ukazovaly čas 18.24, tedy přesně okamžik, kdy došlo k explozi. Patřily mu jeho dědečkovi a byly jednou z mála rodinných památek, které mu zbyly jak po dědovi, tak po otci, který hodinky také nosil. Aby Tristan zjistil, kolik je hodin, vytáhl telefon. Připadalo mu, že přestávka už trvá docela dlouho. Ale telefon byl zamčený a na obrazovce svítil nápis zákaz použití. Zvedl se a začal se procházet po místnosti. Rozhlížel se po černých obrazovkách na zdech. Nebylo pochyb, že tahle místnost slouží jako operační středisko. Když naposledy seděl na podobném místě, všude byly spousty lidí a bzučelo to tam jako v úle. Kdežto tady do místnosti jen němě zíraly prázdné obrazovky. Najednou zatoužil po společnosti dalších lidí. V hlavě měl zmatek. Myšlenky na otce a dědu, Denisovy otázky, nervozita ohledně Robertova stavu a Clara, která z neznámých důvodů neprošla přes skener. Jeho přemýšlení bylo přerušeno opětovným rozsvícením obrazovky.

„Tristane, tak můžeme pokračovat,“ řekl Denis rozhodně. Tristan se zase posadil.

Denis si odkašlal. „Prošli jsme si podrobně tvoji složku, prodiskutovali celý případ a shodli jsme se, že ti můžeme schválit bezpečnostní prověření vyššího stupně. Odsouhlasili jsme si to s našimi nadřízenými a vyšší prověření je ti prozatímně uděleno.“

Tristana napadlo, kdo vlastně jsou Denisovi nadřízení. Byl šéfem kontrašpionážního oddělení v největší bezpečnostní službě světa. Ale Tristan znal pravidla natolik dobře, že se na nic neptal.

„Shodli jsme se, že ti toho řekneme o celé věci víc, abychom zjistili, jestli nám můžeš s tím případem ještě nějak pomoci,“ pokračoval Denis. Nastala pauza a všichni se po sobě podívali.

Tristan věděl, že to znamená nutnost podepsat prohlášení, v němž se zaváže dodržet celou řadu přísných podmínek a pravidel týkajících se informací, které měl nyní obdržet. Vzpomněl si na Julii. Před několika lety jí slíbil, že už nebude brát projekty úrovně 4, protože to znamenalo být třeba několik měsíců pryč, aniž by jí mohl dát o sobě vědět. A teoreticky mohla být i ona vystavena nebezpečí. Měl pocit, jako by se čas zastavil stejně jako na jeho rozbitých hodinách. Pokusil se podívat na celou situaci z nadhledu a pochopit, o co Denisovi jde. Denis se na svoji vysokou mocenskou pozici nedostal proto, že by to byl naivní hodný chlapec. Tristan ho znal dost dobře na to, aby mu byla jasná jedna věc. Tenhle postup Denis nepochybně volí jenom proto, že jim Tristan může s něčím pomoci. Ale neměl k dispozici dost dílků puzzle na to, aby poznal, co přesně to má být.

„Tristane, na stole před sebou máš na zabudované obrazovce připravený dokument. Potřebujeme, aby sis ho přečetl a odsouhlasil. Můžeš to prohlášení podepsat digitálním perem. Najdeš ho v zásuvce pod stolem,“ řekl Denis.

Tristan se nahnul nad obrazovku a ucítil, jak mu při tom ze zranění na hrudníku začíná téct krev. Dělal jakoby nic a začal pročitat dokument, který se objevil na obrazovce. Když uviděl hlavičku, výrazně se mu zrychlil tep. Prozatímní bezpečnostní prověření na stupni 6. Bez přemýšlení z něj vypadlo: „Vůbec jsem netušil, že existuje vyšší stupeň prověření než 5!“

V obou místnostech se rozhostilo ticho. Pak se Denis naklonil ke kameře. „Součástí tohohle prověření je, že se zavážeš udržet v utajení, že stupeň 6 existuje.“ Tristana trochu děsilo, ale zároveň mu i lichotilo, že se stává součástí projektu, který přesahuje hranice jemu dosud známých stupňů prověření. Přečetl si dokument s maximální soustředěností, jaké byl momentálně schopen. Pokoušel se soustředit, ale připadalo mu, jako by jeho mozek nebyl schopen právnícké termíny a sáhodlouhé věty vstřebat. Nepochyboval ovšem o tom, že důsledky případného porušení podmínek obsažených v prověření také budou mimo jakékoliv zavedené standardy.

Vážnost celé věci byla zdůrazněna podpisy na konci dokumentu. Figurovalo tam jméno předsedy Nejvyššího soudu a předsedy Národní bezpečnostní rady Kongresu USA. Tristan byl v šoku. Dokument s jeho jménem byl podepsán jedněmi z nejmocnějších lidí ve Spojených státech. Ale pokusil se nedat na sobě nic znát. Dokument odsouhlasil přiložením dlaně na skener zabudovaný ve stole a podpisem digitálním perem. Systém jej rozpoznal, obrazovka zeleně zablikala. Následně se několik monitorů v místnosti rozsvítilo živým přenosem z různých míst světa. Znovu si vzpomněl na Julii. Sakra, co jsem to udělal? Co řekne na to, že jsem se zapojil do projektu, jehož detaily jí nikdy nebudu moci popsat?

Ze zamyšlení ho vytrhl Denisův hlas. „Tristane, jsi připravený?“

„Ano,“ odpověděl Tristan a všemi smysly se zaměřil na obrazovku na zdi před sebou.

„Fajn, tak jdeme na to.“ Denis kývl na jednoho ze svých lidí. Ten se zvedl a představil se. Tristana zarazil název jeho pozice: Special Extender Officer. Nebyl schopen si ji nikam zařadit. Kam se to proboha dostal? Důstojník Tristana požádal, aby se podíval na obrazovku 1. Ten se rozhlédl po místnosti a označení 1 uviděl nad monitorem ukazujícím skupinu lidí před nějakou velkou budovou, jejíž detaily na kameře příliš nebyly vidět. Důstojník se Tristana zeptal, jestli to místo poznává. Ten se na záběr chvíli díval a pak odpověděl, že ne. Důstojník mu řekl, že jde o živý přenos od Pantheonu v Římě. Obrazovka 2

přenášela dění z Káhiry, obrazovka 3 z Ria, obrazovka 4 z Teheránu, obrazovka 5 z Pekingu a obrazovka 6... Než důstojník větu dořekl, bylo Tristanovi jasné, že to je ten obchod, nebo spíše jeho zbytky.

„Tristane, napadlo tě při pohledu na ty záběry něco, o co by ses s námi rád podělil?“ zeptal se Denis.

Tristan zavrtěl hlavou. „Musíte mi dát trochu víc indicií, jestli mám říct něco alespoň trochu rozumného.“

„Dobře,“ zareagoval Denis a v tu chvíli se na všech obrazovkách objevily fotografie Julie a Tristana.

Tristanovi se sevřel žaludek. Co tu proboha dělají jejich fotky?

„Nemusíš se bát, že bychom Julii použili proti tobě. Jenom se snažíme, aby sis povšiml zvláštní okolnosti, že všechny vaše cesty zahrnují přesně tahle města a konkrétní místa.“

Tristan si vybavoval, jaké to v jednotlivých městech bylo, znovu vnímal příjemné teplo, slyšel zvuky, cítil vůně a vnímal tempo tamního života. Myslel na Juliin šťastný výraz, když jí vyprávěl o tom, co na těchto místech zažil se svým tátou a dědou. Ale nostalgické pocity ho rychle přešly. Co je na těch městech podezřelého? Cítil, jak se mu zrychluje pulz. Dokonce to mohl pozorovat na jednom z monitorů v místnosti, kde se pod jeho profilovou fotkou zobrazovala všechna relevantní čísla a data, která se ho týkala. Po zádech mu začal stékat čůrek potu. Poprvé po dlouhé době cítil, že se něco v jeho životě hroutí. Jako by se veškerá jeho životní rozhodnutí, všechno, co kdy udělal, slila do podivné šedé kaše, ve které bylo nemožné se vyznat.

Denis se upřeně díval do kamery. „Těch šest měst, která vidíš na obrazovce, už řadu let pečlivě monitorujeme kvůli konkrétní hrozbě pro naši národní bezpečnost. Tys ta místa několikrát navštívil v dětství se svým otcem a dědečkem. A jako dospělý potom s Julií. Nejezdil jsi na žádná jiná místa, ale pouze a jenom do měst, která jsou dlouhodobou hlavní prioritou naší organizace. Tristane, jistě pochopíš, že jsem trochu... řekněme zvědavý, proč jsi jako jediný ze všech lidí v našich službách opakovaně navštívil zrovna tahle města?“

Tristan byl mírně řečeno vyvedený z konceptu. Ani by neuměl popsat všechny pocity, které jím momentálně zmítaly. Snažil se přijít na to, jaké vysvětlení očekávají. Hlavou mu běželo všechno možné, od konkrétních zážitků z cest až po nejasnou hrozbu pro národní bezpečnost. Ale nic z toho mu pořád nedávalo smysl. A tak se raději pokusil podívat na celou věc ne jako na něco, co se ho přímo týká, ale jako na běžný případ, který musí vyřešit. „Jasně, chápu, že je trochu nezvyklé, že jsem jako jediný z celé CIA navštívil zrovna tahle města, ale nemůže to prostě být jenom náhoda?“

Denis se na něj podíval s mírně podrážděným výrazem. „Přidejme k tomu fakt, že někdo zavolá do tvé kanceláře na číslo, které by nikdo neměl znát, a to z obchodu, který sledujeme. V tom obchodě pak několik minut potom, cos právě TY vešel do dveří, dojde k bestiální vraždě a k explozi,“ řekl tvrdě.

Tristan se pořád snažil pochopit, co po něm Denis vlastně chce. Asi by mu nedali bezpečnostní prověření na stupeň 6, kdyby ho podezírali, že je zapletený do nějaké bezpečnostní hrozby.

Denis se naklonil blíže ke kameře a zabíral teď většinu obrazovky. „Podívej se. Nikdy předtím jsme nikomu nevyřídili bezpečnostní prověření na stupeň 6 tak rychle, NIKDY. Ale ani my, ani naši nejvyšší šéfové zároveň nemůžeme přehlížet fakta. Musíme brát v úvahu zjištěné skutečnosti a reagovat.“ Následovala pauza, která působila jako závan ledového větru. „Když jsi i na základě mého doporučení přijal místo u oddělení CIA pro srovnávací analýzu v New Yorku, měl jsi podle mých informací několik dalších pracovních nabídek. No a vaše budova leží shodou okolností jenom pár ulic od obchodu, který už řadu let monitorujeme. Takže už doufám chápeš, že to všechno lze jen obtížně vnímat jako sérii náhod.“

Tristan si připadal ochromený jako po mrtvici.

„Moji nadřízení požadují, abychom zjistili, co to všechno znamená. A ty jsi k tomu jedno z vodítek, která se nabízí. Ale neber to tak, že jsi obviněný. Na takové rychlé závěry je to všechno moc spletené a vážné, celý ten případ a jeho historie,“ pokračoval Denis.

Tristan usrkl vody, aby získal čas, protože vůbec netušil, co má odpovědět nebo jakou odpověď od něj vlastně čekají. V minulosti slyšel na kurzech CIA množství informací na téma, jak si má udržet nadhled, ledový klid, jak má s odstupem vyhodnocovat celou situaci a v neposlední řadě si má vždy věřit. Ale to všechno se mu teď rozmlžilo do jednoho velkého, nepřehledného chuchvalce.

A nerýsoval se tu ani náznak nějakého systému, na který by mohl uplatnit svou expertizu ve srovnávací analýze. Nic, čeho by se mohl chytit. Aktivitu převzal jeho plazí mozek, zase se stal poslušným pěšákem „firmy“ a automaticky, bez přemýšlení řekl: „Tak co pro vás ještě můžu udělat? Můžu vám nějak pomoci podívat se na ten případ jinýma očima, najít souvislosti nebo propojení?“

Denis se pousmál. „Začni tím, že si protáhneš nohy a trochu si srovnáš myšlenky.“

Tristan se zařídil podle jeho rady a došel až k obrazovce, zastavil se tam a zadíval se zblízka do kamery.

Denis se také zvedl a pomalu došel zase k jejich kameře. „V blízké budoucnosti ti představíme věci, které úplně změní tvoji představu o světě. Je to realita, které sami ještě úplně nerozumíme. A ty nám ji můžeš pomoci změnit. Tvoje stoprocentní spolupráce je rozhodující pro naši národní bezpečnost. To jsi asi sám pochopil z toho, jak důležitá jména figurovala na dokumentu, cos dostal k podpisu. Jsi na takovou spolupráci připravený?“

Tristan se nahnul k čočce kamery a představoval si, že se dívá Denisovi až na dno duše. „Ano, určitě, jsem připravený. Ale budu toho od vás potřebovat víc, daleko víc.“ Cítil na jednu stranu zadostiučinění, že je také schopen drobného protiútoků, ale zároveň hlubokou frustraci z toho, že vlastně vůbec netuší, o co tady jde. Živil se tím, že nacházel souvislosti, vzorce chování, rozpoznával propojení, identifikoval kauzality a byl na to nejlepší. Ale v dění a informacích z posledních hodin žádné souvislosti ani propojení nenacházel. Znal sám sebe natolik dobře, aby věděl, že tenhle fakt by ho neskutečně dráždil, i pokud by v celém tom případě šlo o někoho jiného. Ale tady

se zdálo, že v centru dění stojí přímo on sám. Takže ho chybějící souvislosti přímo fyzicky bolely. Denis se podíval na hodinky. „Tristane, asi to pro tebe teď bylo docela náročné. Mám naplánovanou ještě jinou schůzku. Zatím se když tak najež a pak můžeme v našem rozhovoru pokračovat.“

Tristan cítil jako vysvobození, že se konečně bude moct nad celou věcí pořádně zamyslet. Najde si nějaké klidné místo, kde se pokusí si všechno sesumírovat a analyzovat, jak to vždycky dělával. Jestli tu ovšem nějaké takové místo je.

Dveře za ním se otevřely a vešla pohledná žena. Přinesla mu táč s jídlem. Byla to úleva, vidět zase někoho naživo. Jeho pocit izolace se díky tomu rychle rozplynul. Jídlo krásně vonělo a on najednou dostal hlad jako vlk. Jedl rychle a myšlenky se mu přitom rozbíhaly všemi směry. Mimo jiné musel myslet na to, že jeho děda a táta zřejmě sehrávali v tomhle případě nějakou úlohu. Proč tak moc chtěli navštěvovat zrovna tahle města? Copak byl celý jeho život jakási divadelní hra, v níž hrál proti své vůli hlavní roli, a teprve teď začne chápat její děj? Tristanovi na chvíli vypověděly službu nervy a nekontrolovatelně se rozesmál. Zaklonil se v křesílku, i když ho při tom rozbolely rány, a pozvedl ruce do vzduchu – jaký to všechno proboha dává smysl? Chvíli v té pozici setrval, zálibně si prohlížel svoje ruce a zároveň pohledem zkoumal elektroniku zabudovanou ve stropě. Byly tam kamery. Malé červené a zelené diody každou chvíli měnily barvu. Připadalo mu, jako by se díval na spodní část vesmírné rakety. Zatoužil zavolat Julii a všechno jí to vylíčit. Ale nemohl, byl tu blokový signál, navíc si velmi dobře uvědomoval následky toho, kdyby někomu vyprávěl o svých zdejších zážitcích. Tristan měl za sebou zpravodajský výcvik a znal pravidla hry: tajemství, dvojité hra, strach, práce ve státním zájmu a ve jménu vyššího principu. To všechno se stalo přirozenou součástí jeho života. Ale dnešek přesahoval jakékoliv hranice jeho dosavadních zkušeností. Byl snad vybrán jako pokusný králík pro nějakou novou iniciativu CIA a tohle celé má být jakýsi test? Ta myšlenka mu pořád nešla z hlavy. Ale nebylo přece reálně představitelné,

že by nejvyšší šéf tisíců zaměstnanců strávil několik hodin testováním jediného člověka. Nakonec tedy nápad zavrhl. Volný tok jeho myšlenek po chvíli přerušilo zablikání obrazovky. Denis a jeho kolegové byli zpět. Upravil si oblečení a usedl ke stolu.

„Tak jsme konečně tady. Doufám, že ti chutnalo,“ řekl Denis.

Tristan přikývl. „Pořád nerozumím tomu, co spojuje mé dětství, dospělý život a těch šest měst, co monitorujete. Kromě geografických faktorů.“

„V tom tě chápeme. Taky je to pro nás trochu záhada,“ odpověděl Denis.

Tristan se rozhodl využít jeho vstřícného tónu k otázce na tělo. „Denisi, věděl jsi o mém propojení s tím případem už dřív?“ Chtěl si ujasnit, jestli jeho minulé pracovní vztahy s Denisem byly tou věcí nějak ovlivněny.

„Ne, máme tě v hledáčku až poslední dva týdny. A když jsme najednou viděli na kameře, že jsi před tím obchodem na 12. ulici, samozřejmě nás to velmi zaujalo,“ odpověděl Denis rychle a přesvědčivě.

„V hledáčku? Jakým způsobem?“ zeptal se Tristan udiveně.

„Jak už jsem zmiňoval, je to starý případ. Pracovaly na něm po desítky let různé služby, střídalo se to. Já sám mám tu věc na starosti už skoro deset let. Postupem času se z toho pro naši organizaci stávala hlavní priorita. I pro mě osobně. Chci tomu všemu přijít na kloub.“

Tristan pozorně poslouchal.

„Věnovali jsme tomu případu značné zdroje a spoustu energie, ale výsledky práce posledních let se omezují na slepé uličky a stále nové a nové otázky. Máme spoustu informací, ale málo odpovědí.“

Když se Denis na chvíli odmlčel, Tristan se zeptal: „Pořád mluvíš o ‚tom‘, o ‚potenciálních hrozbách‘ a o ‚případu‘, ale co má vlastně být ten případ? Budeš mi to muset vysvětlit od začátku až do konce, jestli tomu mám porozumět a případně vám i pomoci.“

„No jasně, sakra,“ zvolal Denis a usmál se. „Přesně proto tady sedíme.“ Pak pokývl na kolegu vedle sebe, důstojníka v uniformě.

Důstojník se zvedl od stolu a odkašlal si. „Takže. Abych vás do celé věci uvedl, začnu tím, co víme jistě. Nebo si alespoň myslíme, že víme.“

Tristan cítil, jak se mu zrychluje tep. Ne jako předtím kvůli stresu. Teď spíš jako policejnímu psovi, který po delším hledání narazí na stopu.

„Ten případ CIA frustruje už od té doby, co ji prezident Harry S. Truman v roce 1947 založil. Mezi zasvěcenými se vedou spory, zda CIA dokonce nebyla založena právě proto, aby tenhle případ vyřešila.“

Tristan se zájmem pokýval hlavou.

„Truman měl osobního tajemníka a důvěrníka, který s ním pracoval řadu let. Jednou ho našli mrtvého v jeho bytě. Během Trumanova funkčního období samozřejmě panovala dost napjatá politická a mezinárodněpolitická situace, takže okolnosti tajemníkovy smrti byly velmi pečlivě vyšetřovány. Také byl prohledán jeho byt. Došli k závěru, že tajemník zemřel přirozenou smrtí. Ale našli něco, co se ukázalo být nejpřevratnějším objevem v moderní historii zpravodajských služeb. Totiž jeho deník.“

Důstojník se napil vody a pak pokračoval: „Deník popisoval řadu důležitých událostí Trumanovy domácí i zahraniční politiky. Děsivé ovšem bylo, že je tajemník popsal roky předtím, než k nim ve skutečnosti došlo.“

„A to se dalo prokázat?“

„Ano, na sto procent. Analýzy potvrdily časovou autenticitu a deník také obsahoval překvapivě přesné popisy událostí, které se teprve měly stát v dalších letech.“

„Chcete říct, že ten tajemník viděl do budoucnosti?“ zeptal se Tristan podezřívavě.

„Ne, spíš že dokázal díky své blízkosti prezidentovi budoucnost vytvářet.“

Denis je přerušil. „Asi nemusím zdůrazňovat, že celá záležitost tenkrát vzbudila paniku v bezpečnostním aparátu Bílého domu i v nově zřízeném Pentagonu. Ten deník, nazývaný The Truman

Diary, leží dodnes v Oválné pracovně na psacím stole vždy v den, kdy se nový prezident ujímá úřadu, jako připomínka pokračujícího vyšetřování.“

Důstojník pokračoval: „Ten případ se oproti jiným případům tak zvláště, nepřírozeně vleče po celá léta, že to připomíná další klíčový aspekt celé věci. Máme totiž důkazy, že existuje skupina lidí, kteří se můžou dožívat extrémně vysokého věku. Řekl bych nepřírozeně vysokého věku, budeme-li vycházet z našeho vnímání fyzických parametrů člověka. Říkáme jim extendeři.“

Důstojník se na Tristana tázavě podíval, aby si ujasnil, jestli ho stihá vnímat. „Tahle věc je sama o sobě hrozně zajímavá, ale případ pro nás by z toho nebyl. Ale když se ta skupina lidí, včetně například onoho Trumanova tajemníka, objevuje kolem klíčových událostí a našich nejdůležitějších politiků a dalších mocných lidí, stává se jejich existence otázkou naší národní bezpečnosti. A nejen naší, ale i celosvětové. Co je vlastně cílem těch lidí? A proč svoje tajemství nesdílejí se zbytkem světa?“

Tristanovi nebylo úplně jasné, jaký výraz by teď měl nasadit.

„Hm, a když říkáte, že tihle takzvaní extendeři můžou žít extrémně dlouho, tak jak dlouho přesně myslíte?“

Denis do jejich rozhovoru opět vstoupil. „Můžou se dožívat neuvěřitelného věku. Třeba ta stará prodavačka z obchodu na 12. ulici. Jaký věk bys jí tipoval?“

Tristan si ženu vybavil. „Muselo jí být skoro osmdesát.“

Denis se usmál. „Jistě, její vzhled by tomu odpovídal, ale budeš muset přidat ještě pár set let navíc. Dneska jsme dostali výsledky testů prováděných s jejím tělem. Radiokarbonová metoda datování a buněčné testy nám ukázaly, že jí bylo 264 let, plus minus pár roků.“ Tristan reagoval mlčením. „Samozřejmě chápu, pokud jsi z toho v šoku. Ale jsou to vědecky podložená fakta.“

Tristan nerozhodně pokrčil rameny. „A myslíte si, že jde o kontakt s jinou inteligentní civilizací, nebo jsou to prostě jenom lidi s odlišnou fyziologií? Její tělo nám určitě pomůže to vysvětlit, ne?“

Slovo si vzal opět důstojník. „Opravdu tady NEJDE o lov na nějaké mimozemšťany. Jsme přesvědčeni, že máme co dělat se skupinou lidí, kteří mají k dispozici nějakou látku umožňující jim dosáhnout takhle vysokého věku. Kromě té 264leté ženy, se kterou jste se setkal, a Trumanova tajemníka máme ještě jednoho. Všechna tahle těla jsou na vojenské základně v Nevadě, kde se na nich provádějí všemožné analýzy. Ukázaly nám, že buňky jejich těl obsahují určitý protein, který u jiných lidí nenacházíme. Zatím ještě nerozumíme tomu, jak tento konkrétní protein ovlivňuje jejich proces stárnutí, a nevíme, jestli se extendery už narodili, nebo zda jsou technologicky tak na výši, že zvládnou biomanipulaci s vlastními těly. Mimochodem, ten protein není možné reprodukovat, nebo my to alespoň neumíme.“

„Znáš ten projekt výzkumu lidské DNA? Ten, co se na něm společně s námi podílí i Evropa?“ zeptal se Denis.

Tristan přikývl.

„No a co si myslíš, že bylo hlavní příčinou spuštění téhle miliardové záležitosti?“

Tristanovi rychle došlo, kam Denis míří. „Jasně. Takže mají jakýsi unikátní protein, díky kterému se dožívají věku přes 250 let. Ale bavíme se jenom o pár lidech, nebo jsou těch extenderů tisíce?“ zeptal se.

Denis přešel pohledem kolegy kolem sebe. Nikdo z nich se neměl k odpovědi a Denis pokrčil rameny. „Tak vidíš, to je odpověď sama o sobě,“ řekl.

„Ale jak je budeme schopní najít, když se jinak ničím neliší od lidí jako ty nebo já?“

Než Denis odpověděl, dojedl poslední kousek sendviče, který ležel před ním. „Tristane, všechny naše systémy nám ukázaly právě tvoje jméno, protože jsi byl několikrát v těch zmíněných městech.“

„Jistě. Ale co s tím ta města mají vlastně společného?“ Denis si ubrouskem otřel ústa a podíval se na důstojníka po své pravici, protože ten zatím ještě neřekl ani slovo. Důstojník se zvedl a přešel k obrazovce v jejich zasedací místnosti. Tristan si až teď všiml, že Denis

a jeho tým sedí v úplně stejné místnosti jako on sám, a zvědavě se na to zeptal.

„Na celém světě máme jenom několik místností bezpečnostního stupně 6 a všechny jsou naprosto identické, aby nikdo nevěděl, kde přesně ostatní jsou,“ vysvětlil Denis.

Důstojník, který předtím vstal, se představil a vysvětlil, že zmíněnými šesti městy se zabývá poslední čtyři roky.

„Můžu na rovinu říct, že s něčím tak složitým a komplexním, jako je to, co zažíváme v těchto lokalitách, jsem se ještě nikdy nsetkal. Máme zjištěno, že na daných šesti místech probíhají aktivity související s extendery. Proto je bez přestání monitorujeme. Jenom v Teheránu nám občas naši práci komplikuje složitá politická situace.“

„Říkáte aktivity. Co přesně tím myslíte? Jak jste na ně přišli?“ přerušil ho Tristan nedočkavě.

„Je evidentní, že extendeři se na ta místa vracejí. Myslíme, že jsou to jakési jejich centrály fungující jako místo setkávání, kde se vždycky znovu shledají. Za ta léta jsme přišli na celou řadu potenciálních extenderů. Při několika příležitostech jsme se je pokusili zadržet. Ale bez úspěchu.“

Tristan se zvedl a zamyšleně se zadíval na živý přenos z Říma. „A není to jenom klasický příklad lokační slepoty? Víme přece, že agenti začnou po delší době v terénu vidět souvislosti i tam, kde nejsou, protože prostě potřebují něco najít.“

„Ano, bavili jsme se o tom a naši psychologové za ty roky opakovaně testovali veškerý personál z příslušných misí, ale nic takového se neprokázalo,“ řekl Denis.

„A jak je z toho kamerového záznamu z ulice identifikujete?“

„Neexistuje žádný přímočarý a jednoduchý způsob, jak je poznat. Spoléháme se na nejstarší ze všech zpravodajských kompetencí – na klasickou sledovačku. Jediný společný znak, který jsme byli schopni najít na těch třech tělech, co máme k dispozici, bylo tetování na levém předloktí. Z dálky to vypadá jako tmavá čára dlouhá 12 až

20 centimetrů. Ale v terénu jsme ještě nikoho s takovým tetováním nenašli. Podezřelí vždycky měli zakryté ruce.“

„Takže předloktí bez tetování je negativní identifikační znak?“

„To úplně ne. Paul, bývalý šéf naší rezidentury v Římě, prý objevil nějaké extendery, kteří takové tetování neměli,“ řekl Denis.

Tristan si všiml, že tón Denisova hlasu se trochu změnil. Opět se posadil a naklonil se přes stůl. „Setkal jsem se s Paulem někdy?“

Nastalo ticho a Tristan cítil, že Denis si odpověď pečlivě promýšlí. „Paul byl tvůj instruktor při kurzech kognitivních schopností v Langley.“

Tristan se bez úspěchu pokoušel vybavit si někoho z té doby, kdo se jmenoval Paul.

„Ale Paul se tehdy jmenoval jinak,“ připojil Denis.

„Bill?“

„Ano, všichni šéfové našich zahraničních rezidentur musí projít náročným programem, než jsou jmenováni do funkce. Pro některé z nich to znamená nutnost změnit identitu.“

Tristan si vybavil Billa, respektive Paula, jak se teď jmenoval. Musí to být nejméně osm let, co ho naposledy viděl. Ale s Clarou o něm a o jeho metodách často mluvili. Byl to postarší pán, známý extrémně náročnými požadavky, ale také svým obrovským západem pro výuku. Paul byl jeho i Clařin oblíbený instruktor v předmětech zabývajících se kontextovou analýzou a psychologií. Nakonec se stal během let v Langley jejich mentorem. Šlo o silnou osobnost s výraznou, dominantní povahou. Takový ten typ, který buď nesnášíte, nebo milujete. Tristan ho jako učitele miloval a řadu jeho principů uplatňoval ve své každodenní práci. Paul je učil stavět se k problémům čelem. Radil jim, jak se podívat pod povrch toho, co je zřejmé na první pohled, a odhalit věci, kterých si nikdo jiný předtím nevšiml. Analyzovat lidské chování a psychiku vyžadovalo extrémní soustředění a výjimečné schopnosti. Nestačilo se spokojit jen s polovičními pravdami. A přesně to byly i důvody, proč byla tato oblast Tristanovi tak blízká.

„A pracuje ještě Bill, tedy promiň, Paul, na tom případě?“

Denis se díval Tristanovi přímo do očí, což dokážou jenom silní lidé. „Paul už u nás nepracuje od té doby, co jsem ve funkci. Odešel a úplně zmizel, když rezignoval můj předchůdce. Možná byl nespokojený, že tu pozici nenabídl jemu.“

V obou konferenčních místnostech se rozhostilo ticho. Tristan jasně vycítil, že tohle není ta pravá chvíle dál se vyptávat na Paula, a tak změnil téma. „Zmiňovali jste, že se ti extendeři objevovali v okolí důležitých lidí. Jde jim tedy o moc a vliv, a pokud ano, jak to dělají?“

Denis odpověděl velmi pomalu a bylo zjevné, že přemýšlí nad každým slovem. „Určitě zastáváme hypotézu, že jim jde o moc, ale můžeme se chytit jenom několika konkrétních indicíí. Stopy extenderů vedou do nejvyšších společenských kruhů, a to nejen v USA. Těch šest míst na obrazovkách jsou města s obzvlášť vysokou koncentrací moci. Ale dá se říct, že v zásadě nevíme, za co přesně bojují. Pokud jde o to, jakým způsobem usilují o moc, existují dvě teorie. Jedna z nich pracuje s názorem, že využívají své dlouhé životy k tomu, aby se vypracovali do nejvlivnějších pozic na světě. Představ si, kam až se člověk může dostat během kariéry, která trvá 250 let! Druhá teorie je založená na tom, že extendeři nějakým způsobem ovlivňují naše nejvyšší činitele. Ať už vydíráním, nebo manipulací.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale musím zdůraznit, že jde zatím o teorie nepodložené důkazy.“

„A co si o tom myslíš ty, Denisi?“

„Já osobně se domnívám, že mají výrazně větší vliv, než jsme schopní doložit. Ale to, co po tobě chceme a v čem jsi ostatně velmi dobrý, je nedbat na ničí názory a najít skutečnou pravdu. Takže i můj názor na věc klidně ignoruj. Pokud nám do celé skládačky dodáš chybějící dílky, prokážeš nám skutečně významnou službu a ani oběd v Bílém domě pak nemusí být nic nedostupného,“ řekl Denis s náznakem úsměvu.

Tristana celá ta diskuse a všechny nové informace, které se na něj řítily, naprosto pohltily, ale zároveň cítil rostoucí únavu a jakousi duševní přesycenost. Promnul si oči. „Fajn. Takže co přesně se ode mě chce?“

Denis zvedl hlas a skoro jako by vyřezával každé slovo laserem.

„Tristane, můžu se na tebe spolehnout... jdeš do toho se mnou?“

Ta slova se do Tristana zabodávala jako jehly. Připadalo mu, že Denis i jeho lidé v něm čtou jako v otevřené knize a neušlo jim jeho vnitřní dilema – co má říct Julii?

Denis trochu ubral ze svého předchozího příkrého tónu a zeptal se přátelským, ale pevným hlasem: „Můžu s tebou počítat, Tristane?“

„Určitě můžeš. Ale jestli mám s tím případem opravdu pohnout, potřebuju čas, abych se tím vším prokousal svým stylem a svým tempem.“ Podíval se na Denise, jestli souhlasí. Denis řekl tónem, na němž byla znát léta praxe s udílením rozkazů: „Tristane, dá se říct, že jsme v tom případě měli desítky let volné ruce. Ale právě teď se nacházíme v politicky poměrně citlivé situaci, kdy nám hrozí zrušení. Takže čas je kritický faktor. Čili je důležité, abys zapomněl na klasické termíny, jak jsou stanoveny u jiných projektů. Je zapotřebí se řídit termíny na úrovni bezpečnostního stupně 6.“

„No jo, ale já o případech stupně 6 nevím ani ň,“ říkal si v duchu Tristan. Vybavil si Paulova slova. *Pokud správně nezačnete, případ je od začátku odsouzen k nezdaru. Pouze pokud odhalíte nové, dosud ukryté skutečnosti, máte šanci dosáhnout rozhodujícího průlomu. To ale vyžaduje, abyste se rozloučili s konvenčním přístupem. V tomhle bodě nikdy nepřistupujte na kompromis, ať už jste pod tlakem, jste unavení, nebo na druhé straně stolu sedí někdo se spoustou hvězdiček na uniformě. Vždy vyžadujte, abyste si fakta mohli analyzovat sami. Bez filtru toho, jak je vnímají ostatní, co si o nich myslí nebo jak je interpretují.* Tato Paulova slova mu najednou běžela před očima a rýsovala se tam tak ostře, jako by byla vytesaná do mramoru.

„Dobře,“ odpověděl Tristan Denisovi. „Jediné, co požaduji, je možnost pracovat zcela samostatně se všemi podklady k případu. Bez jakéhokoliv dohledu. A vyšetřování budu moct vést směrem, který uznám za vhodný.“

Bylo zjevné, že Denis není zvyklý, aby někdo v jeho přítomnosti operoval se slovem „požaduji“. Podíval se na Tristana s neutrálním výrazem.

„Můžeš být trochu konkrétnější?“

Mozek se Tristanovi rozjel na plné obrátky. Teď bylo důležité myslet jasně.

„Pokud mám dosáhnout průlomu v desítky let starém případě, je potřeba vyšlapat nové cestičky. Takže samozřejmě potřebuji neomezený přístup k dokumentaci případu a taky partnera, který se mnou celý případ projde. Někoho, kdo s případem dosud nebyl seznámen a zároveň je expertem na kontextovou analýzu a má zkušenosti z terénu. Potřebuju mít přístup k nejlepším technickým zdrojům. A taky budu potřebovat volně cestovat mezi našimi rezidenturami v jednotlivých lokacích.“ Sotva to vyslovil, už litoval. Litoval, že svoje přání a požadavky vyslovil tak napřímo. Vždyť kdo si může dovolit klást Denisovi požadavky?

Denis se na Tristana podíval s kamenným výrazem a odmlčel se na dobu, která Tristanovi připadala jako několik minut. Mezitím ani jednou nemrknul. „Tristane, dej nám chvilku času,“ řekl najednou a obrazovka vzápětí zčernala.

3

Vysvětlování mise

Tristan pocítoval psychické vyčerpání. Únava mu prostupovala celým tělem, jak ho napadaly nové a nové otázky. Proč jenom jsem se nezeptal, jestli už jsme při řešení případu ztratili nějaké agenty, jestli s extendery otevřeně bojujeme a co vědí o Paulově zmizení? přemýšlel. Na druhou stranu ale měl dobrý pocit z toho, že si stanovil podmínky, na kterých bude trvat. Představoval si, co by na to říkali jeho kolegové, kdyby jim vyprávěl, že seděl několik hodin na schůzce s Denisem, a o bezpečnostním stupni 6. Vzpomněl si i na Claru a znovu pocítil nespokojenost, že s ním nemohla nastoupit do výtahu. Ale určitá extáze nad tím, že je součástí něčeho super tajného, co je absolutní prioritou pro jeho nejvyšší šéfy, nakonec zatlačila únavu do pozadí. Díky tomu si zase začal připadat, že má spoustu energie.

Najednou se obrazovka opět rozzářila. Uviděl dva důstojníky, kteří tam byli už předtím. Ale Denis tentokrát chyběl.

„Denis je na schůzce se svými nadřízenými, kde je informuje o situaci. Nicméně jsme získali souhlas s vašimi podmínkami, které jste si stanovil pro účast na celém projektu,“ řekl jeden z nich.

Tristan přikývl. Byl napjatý jako luk, ale pokoušel se to skrývat.

„Dostali jsme zelenou, abyste se věnoval své vlastní linii vyšetřování případu. Naše další zpravodajská práce bude pokračovat jako doposud. Vy budete spadat přímo pod Denise, a jak víte, má velmi rád, když je podrobně informován. Vaše prověření na stupeň 6 vám bude

v souvislosti s případem zatím zachováno na dobu jednoho měsíce. Potom bude vyhodnocen pokrok v případě a možnost prodloužení. To všechno znamená, že budete mít k dispozici takový přístup k databázím, osobám a analytickým kapacitám, jakému se těší jen několik málo osob v této zemi. Zároveň obdržíte oprávnění k přepravě stupně A1, což znamená, že vám bude poskytnut transport kamkoliv na světě, a to s nejvyšší prioritou.“

Tristan přikývl, aniž by si ale uměl do všech důsledků představit, co přesně to znamená. Soukromým tryskáčem CIA letěl předtím jenom párkrát a vždycky to vyžadovalo spoustu papírování.

„Minimálně ze začátku budete pracovat v budově, kde teď jste. Našli jsme místo, odkud to bude nejlepší,“ řekl důstojník a s úsměvem připojil: „Čili v zabezpečeném sklepě, odkud s námi celou dobu mluvíte.“

Tristan se na něj překvapeně podíval.

„Ano, nacházíte se v našem sklepě zabezpečeném proti útoku atomových zbraní, několik metrů pod ulicemi Manhattanu.“

„Ale vždyť jsem tím výtahem vyjížděl nahoru.“

„Však nám trvalo dost dlouho, než se podařilo vyvinout výtah, kde máte pocit, že jedete nahoru, a opak je přitom pravdou.“ Tristan si v paměti přehrál obrázek, jak stojí před výtahem. A jak s ním Clara vešla dovnitř, ovšem systém ji nepustil dál. „Aha, tak proto jste spolu se mnou pozvali i Claru. Abyste mě zmátli a soustředil jsem se na něco jiného?“

Důstojník se místo odpovědi diskrétně usmál. „Když už zmiňujete Claru, pojďme si k ní říct pár slov. Z vašeho popisu kompetencí, které by měl mít váš partner ve vyšetřování případu, nám bylo jasné, že si chcete vybrat ji. Když tak se na to rozhodnutí ještě vyspěte. My ji mezitím prověříme na bezpečnostní stupeň 6. Ale nemůžeme slíbit, že projde.“

„To zní dobře. Stejně potřebuju pauzu,“ odvětil Tristan.

„Tristane, musíte počítat s tím, že budete v práci zřejmě docela často trávit noci. Proberte si to tedy dnes večer s manželkou. Řekněte

jí, že teď budete často pryč. Ale víc jí toho nevykládejte. Důsledky znáte.“

Tristan pokývl a pocítil náznak pochybností nad tím, jestli opravdu udělal správné rozhodnutí, když se rozhodl do toho jít.

„Necháme připravit dokumentaci k případu, zítra brzy ráno ji budete mít k dispozici. Tak hodně štěstí,“ řekl důstojník na závěr a obrazovka zčernala.

Tristan byl ponechán svým myšlenkám. Vzpomněl si, že je vlastně ve sklepe. Ale pořád mu na tom něco nehrálo. Světlo kolem něj vypadalo jako přírodní, ale z oken místnosti nebylo nic vidět. Žaluzie zůstaly roztažené, nicméně okny sem dopadalo tolik světla, jako by byl venku bílý den, což byl v tuhle dobu nesmysl. Ale jinak Tristan vůbec neměl představu, kolik přesně je hodin.

Dveře za ním se otevřely. Otočil se a uviděl dva lidi, jak se na něj usmívají. Vešli za ním do konferenční místnosti. Byli to dva agenti, muž a žena. Jeden z nich mu přinesl biometrickou vstupní kartu. Tristan takové karty viděl v Langley, ale sám nikdy žádnou neměl.

Žena ji Tristanovi podala. „Dávejte na tu kartu dobrý pozor a nezapomeňte, že ji vždy musíte mít u sebe. Zajistí vám vstup sem dolů a vlastně i do všech obdobných prostor v našich dalších lokacích.“

Tristan si kartu vzal a podíval se na ni. Byla tak tlustá, jako kdyby na sebe někdo položil pět platebních karet. Přírozeným pohybem, jako kdyby to pro něj byl denní chleba, si ji schoval do kapsy. V duchu se usmál. Byl unavený, ale zároveň nadšený z toho, že ho čeká úkol zcela mimo všechna měřítka, a navíc v rámci bezpečnostního stupně 6. Honba za lidmi, kteří jsou schopni se dožívat extrémně vysokého věku, žijí ve skrytu a nikdo neví, co je jejich cílem. Celé to znělo naprosto neuvěřitelně. A i když se v tom všem vlastně ještě nevyznal, případ a okolnosti s ním spojené každopádně naplňovaly jeho nejskrytější osobní ambice. Účastnil se něčeho opravdu důležitého. Dosvědčovala to i karta, kterou měl v kapse. Znovu se podíval na oba agenty. Muž mu zdvořile řekl, že mají rozkazy ho poslat domů, aby se vyspal. Jeho únava ostatně právě dosáhla bodu, kdy ji už nebylo

možné ignorovat. Tristan vyjel výtahem na úroveň ulice a zamířil halou směrem k východu. Venku už se setmělo a nebylo vidět tolik lidí jako obvykle. Došel k otočným dveřím a uvědomil si, jak už se těší, až vyjde ven na čerstvý vzduch. Často zažíval, že ho lidé kolem něj byli schopni prokouknout. I když byl vycvičený nedat na sobě nic znát a vypadat zcela všedně, ať už prožíval cokoliv, teď se cítil zranitelně. Připadalo mu, jako by na něm všichni museli poznat, že se něco děje. Když vyšel na ulici, vydechl si, jako kdyby předtím několik hodin zadržoval dech. Hlavou mu letěly myšlenky ohledně všeho, co se stalo od exploze. Cítil se, jako by ho někdo praštil po hlavě, ale rychle se dal dohromady a vyrazil. Každým krokem se byl schopen lépe a lépe soustředit na své dotírající myšlenky.

Po pár stech metrech si vzpomněl na svůj mobil a dostal ohromnou chuť zavolat Julii. Telefon už neměl zablokovaný, ale aby si mohl zavolat, musel ho restartovat. Julie to vzala hned.

„Ahoj miláčku. Jsi v pořádku? Pořád jsem ti volala. Kde jsi byl? Měl jsi spoustu hodin vypnutý telefon.“

„Promiň. Byl jsem na dlouhé projektové schůzce v zóně, kde se nesmějí používat mobily. Za půl hodiny jsem doma, lásko,“ řekl Tristan a pak se rozloučili.

Sešel dolů do metra. K peronu zrovna přijížděla souprava a on musel přidat, aby ji stihl. Vagon byl přeplněný. Tristan stál a ze svého místa pozoroval spoustu různých typů lidí, které se tísnily kolem něj. Newyorským metrem jezdil hrozně rád. Bylo to jako jet s celým světem, s paletou lidí nejrůznějších národností a všech myslitelných společenských tříd. Nejvíce ho vždycky bavilo tipovat lidi, kteří se do New Yorku nově přistěhovali a ze všech sil se snažili působit jako praví Newyorčané. Tihle lidé zvláště vyčnívali z davu svou určitou neohrabaností. Tristan si v metru také vždycky trénoval paměť. Detailně studoval všechny ve vagonu a byl schopen poznat člověka, který s ním jel metrem před několika měsíci.

Když tedy nyní tradičně zrentgenoval všechny spolupasažéry, zalétly mu myšlenky zpátky k Denisovi a těm dvěma důstojníkům.

Zpětně ho zamrzelo, že nebyl v jejich případech ve svých pozorováních dostatečně pečlivý. Prostě se během té schůzky nechal několikrát vyvést z míry natolik, že přestal dodržovat svoje obvyklé postupy. Nesnášel, když si o lidech, s nimiž se setkal, nebyl schopen poskládat dostatečně detailní obrázek. Pozorovat a analyzovat lidi bylo jeho druhou přirozeností. Rozumět jim a odhadovat jejich motivace se stalo součástí jeho osobnosti.

Zabýval se tím tak dlouho, kam až jeho paměť sahala. Už když byl dítě, vždycky soutěžil se svým otcem, kdo lépe napodobí lidi, které potkali během nákupu. Byla to pro ně zábavná hra, kterou si oba užívali a sblížovala je. Tristan si pak zájem o lidi a schopnost jim porozumět během let dále zdokonaloval a rozvíjel. Jeho otec se domníval, že lidé svojí řečí těla a celkovým vzhledem odhalují nejen to, kým jsou, ale i to, kým by být chtěli. Ale vyžadovalo to, aby se člověk maximálně snažil a opravdu pečlivě lidi analyzoval. Tento zájem si s sebou Tristan přinesl i do CIA, kde si jeho kompetence všimli a díky ní byl rychle vybrán do oddělení pro srovnávací analýzu. Tristan si vzpomněl, co mu Denis a jeho kolegové řekli o Paulovi. Zvláštní, že teď pracuje na stejném případě jako kdysi on. A ještě zvláštnější je, že Paul zmizel.

Tristan se pokusil vybavit si Denisovu řeč těla, když mluvil o Paulovi. Jaké signály vysílal? Denis určitě nebyl zrovna ten nejjednodušší případ na dešifrování. Během celé svojí kariéry absolvoval nespočet školení, jak zacházet s citlivými informacemi. Nikdo nemohl dostat šéfovské místo v kontrarozvědce, pokud nebyl schopen skrývat své myšlenkové pochody a manipulovat s vnějším světem. Ze svých raných let u CIA si Tristan velmi dobře vybavoval, jaké bylo pracovat pod Denisem. Každopádně šlo o velice náročného a tvrdého šéfa.

Tristan a Clara byli před lety v Kanadě na misi přímo pod Denisovým vedením. Šlo o těžkou a složitou misi, která vyžadovala spolupráci s kanadskými kolegy. Trvalo týdny, než si s nimi vybudovali vzájemnou důvěru. Tato důvěra pak byla vystavena nelehké zkoušce, protože jejich cílové osoby najednou zmizely z povrchu zemského. Kanaďani se zapřísahali, že s tím nemají vůbec nic společného.

Konfrontovali Denise a žádali ho, ať jim vysvětlí, co se stalo. Denis ale kategoricky odmítl, že by s tím měl on nebo jeho lidé co do činění. Tristan a Clara pochybovali, že je Denis v celé záležitosti opravdu nevinně, nicméně zůstali loajální. Mise skončila a oni odjeli domů. O rok později náhodně zjistili, že všech pět cílových osob je drženo v jednom ze zámořských vězení CIA.

Tristanovi vždycky vadila vzájemná nedůvěra, která chronicky panovala ve zpravodajských službách. Jako by tu všichni byli vycvičení v postoji, že každý kolem nich hraje dvojitou hru se skrytými cíli. Takové podmínky ovšem výrazně ztěžovaly operativní spolupráci v rámci celé organizace.

Premýšlel nad tím, co by měl říct Julii. Litoval, že zmiňoval zónu bez mobilů. Tenhle výraz používali jako heslo, když Tristan potřeboval Julii naznačit, že o něčem po telefonu nemůže mluvit. Pomyslel si, že by bylo jednodušší, kdyby jí býval neřekl vůbec nic. Pak by nemusel nic vysvětlovat. Uvědomil si, že to bude poprvé v jejich vztahu, kdy před ní bude muset něco skrývat a nebude ji moci zasvětit do případu a poslechnout si její rady. Nebyl schopen setřást ze sebe nervozitu. Odemkl dveře jejich bytu, vešel do předsíně, odložil aktovku a zavolal: „Ahoj, miláčku.“ Julie na něj zakřičela, že v kuchyni má připravené jídlo. Tristan se přesunul do kuchyně, vzal si talíř, dvě piva z ledničky a vyšel za Julií na terasu. Odpočívala na venkovní pohovce s knížkou v klíně a skleničkou bílého vína na stolku. Podívala se na něj zvědavě, ale bezstarostně. Sáhla po balíčku cigaret na stole a jednu cigaretu mu před večeří nabídla. Tristan položil talíř, vzal si cigaretu, posadil se a Julie si o něj opřela nohy. Tristan se jí zeptal, jestli si ještě před připraveným bílým vínem nechce dát pivo. Usmála se a přikývla.

Tristan vyfoukl kouř, pohodlně se uvelebil a napil se piva. Najednou ho zase rozbolela jeho zranění.

Julie se také napila. „Díky tomuhle výhledu se dá v tomhle městě plným stresu přežít.“

Tristan se podíval na tmavou večerní oblohu. „To jo. Když člověk vidí všechny ty rozsvícené okna, připadá mu, jako by se díval na

nekonečný moře hvězd. Je to úžasný. Vždycky musím myslet na to, co se asi zrovna děje uvnitř všech těch zářících políček,“ řekl a povolil si kravatu.

„Teda, to je snad poprvé, cos přišel domů ještě v kravatě. Fakt bylo v metru tolik zajímavých zločinců, který jsi musel pozorovat?“ zasmála se.

Tristan jí z legrace ovinul kravatu kolem krku a políbil ji. Pak se zase pohodlně opřel a potáhl z cigarety. Chvilí bylo ticho. Pak Julie mlčení přerušila. „Miláčku, tak mi vyprávěj, co se dělo.“

Pohlédl jí do očí a nedokázal skrýt, jak moc je unavený.

„Hele, nemysli si, že na mě hodíš ten svůj znavenej kolouškovskej pohled a vykroutíš se tím z vyprávění, co se stalo.“

Tristan se zhluboka nadechl. „Je nahoře někdo doma?“

„Nikoho jsem neslyšela, takže možná spí, jako ostatně všichni normální lidi v tuhle hodinu.“

Tristan se podíval na hodinky. „No není to divný? Hodinky se mi zastavily při úterním výbuchu, ale já si toho všimnul teprve dneska.“

Julie ho vzala za ruku a na hodinky se podívala. „To je divný, vůbec ti to není podobný. Ale takovou věc jako výbuch taky člověk nezažívá každý den, že jo?“ Nečekala, že by jí odpověděl. „A jak je Robertovi?“

„Dneska jsem o něm nic nového neslyšel.“

„Copak ty jsi dneska nevolal Marii?“ zeptala se Julie vyčítavě.

„Ne, měl jsem celý den napilno, ale zavolám jí hned zítra ráno.“

Julie ho probodla pohledem. „Tak jí ale musíš zavolat fakt hned brzy ráno. Je to tvůj parták, a i když ho nepovažuješ zrovna za nejšikovnějšího kolegu na světě, musíš mu ukázat, že ho respektuješ a že o něj máš starost. Zvláště v takovýhle situaci.“

„Jasně, jasně, nešlo o to, že bych si na něj dneska nevzpomněl. Ale měl jsem schůzku s Denisem.“

Julie ztichla a vyvalila oči. „S tamtím Denisem?“

„Jo.“ Tristan ztišil hlas. „Fakt si seš jistá, že u sousedů nikdo není?“

Julie se podívala na hodinky. Bylo 0.45. „Od té doby, co jsem přišla domů, jsem tam nikoho neslyšela. Jestli jsou doma, tak spí.“ Spustila

nohy dolů a posadila se na pohovce. „Když jsi mi volal a řekl naše heslo, tak mě ve snu nenapadlo, že jsi dneska strávil den zrovna s Deni-sem. Tak už vyklop, o co jde.“

Tristan se jí podíval do očí. Upřeně a nezvykle naléhavě. „Mám...“ V tu chvíli si vzpomněl na svoji novou vstupní kartu. Dal si ukazováček před ústa a ukázal kartu Julii. Ta si ji vzala do ruky a začala ji ze všech stran zkoumavě prohlížet. Pak mu ji vrátila, Tristan šel do předsíně a uložil kartu do skříně. Když se vrátil, Julie seděla ve stejné pozici jako předtím a ústy naznačovala: „Ty jó!“

„Mám za sebou fakt šílený den,“ zašeptal Tristan. Popadl balíček cigaret a zapálil si ještě jednu.

Julie si vzala mobil a pustila přes něj uvnitř v obýváku hudbu.

Tristan se usmál. „Dobřej nápad.“

A tak tu seděli v teplé noci pozdního léta, mlčky se rozhlíželi po městě a v pozadí jim k tomu hrála písnička Leonarda Cohena. Po nějaké době Tristan přerušil mlčení. „Díky, žeš mi dala čas, abych si to trochu nechal projít hlavou. V tuhle chvíli ještě moc nevím, co si o tom všem mám myslet. Pokusím se ti to shrnout nejlíp, jak budu umět. Ale nemůžu ti říct všechno.“

Julie se na něj podívala, ve tváři překvapení a zklamání. „Bojiš se Denise?“

„Nejde jenom o Denise. Samozřejmě ti stoprocentně věřím, ale všechno ti teď prostě říct nemůžu. Podepsal jsem papír, kde se v zásadě vzdávám všech myslitelných lidských práv, pokud něco prozradím. A totéž platí pro kohokoliv, komu bych něco řekl.“

Chvíli oba mlčeli. A když to začalo vypadat, že už se Julie smířila s tím, co právě slyšela, pokračoval: „Musíš chápat, že ani to, co ti říct můžu, se nikdy nesmí dostat ven. Takže budeme muset ohledně našich tajemství být do budoucna mnohem paranoidnější.“

„Jasně, chápu to,“ řekla Julie a dívala se na něj zvědavě, ale vážně.

Začal jí vyprávět, co mohl, ale ani slovem se nezminil o lidech dožívajících se více než 250 let, o chladicích boxech v Nevadě,

o Trumanově deníku předpovídajícím budoucnost ani o zvláštní roli, kterou v celém případě hrají jejich společné cestovatelské cíle.

Oba byli unavení a trochu zmatení, jak tam tak seděli a pokoušeli se vstřebávat dojmy, které z celého případu zatím měli. Podělili se o cigaretu a Tristan zašel ještě pro jedno pivo.

Julie se pokusila vše shrnout svým klasickým advokátským způsobem. „Fajn, takže tě pověřili rutinní kontrolou obchodu, kde všechno působilo podezřele. Použil jsi Rudý kód. V obchodu nastal výbuch a tvůj mladej parták utrpěl těžký zranění. Za další dva dny si tě zavolali na schůzku. Myslel sis, že si tam vyslechneš kázání, z jakých důvodů se má legitimně vyhlášovat Rudý kód a proč jsi ho vyhlásil ty. Ale ukázalo se, že ta exploze byla součástí daleko většího případu, který s tebou váš nejvyšší šéf probírá několik hodin. Jde o případ táhnoucí se už několik desítek let, v němž je skupina lidí, možná nějaká lóže, podezřívána, že tajně usiluje o získání moci. Díky té tvé akci v obchodě, který je zřejmě taky propojen s tou lóží, a díky tvým schopnostem a znalostem teď Denis chce, aby ses zapojil do vyšetřování celého případu. V praxi to znamená, žeš obdržel prověření na vyšší bezpečnostní stupeň a čeká tě minimálně měsíc, kdy tě velmi pravděpodobně moc neuvidím. To je teda super.“

Julia se ztěžka nadechla, pohledem znovu přejela zářící panorama města a suše konstatovala: „Chybí mi v tom nějaký zřejmý motiv, proč by ta lóže měla být hrozbou pro národní bezpečnost. To už by jim mohli vadit všichni bílí muži, ne?“

Tristan se zvedl. „Souhlas. Motiv tam chybí, stejně jako chybí odpovědi na stovky dalších otázek. Ale když se Denis rozhodne strávit se mnou většinu svého pracovního dne a předseda Národní bezpečnostní rady Kongresu USA podepíše bezpečnostní prověření...“

„Ty brdó...“, zareagovala Julie a vstala.

„... a taky předseda Nejvyššího soudu,“ dodal Tristan.

„Zlato, z tebe snad bude novej Mulder z Akt X,“ řekla uznale.

Oba se rozesmáli.

„Dali mi maximální prioritu, co se týče dopravy po světě. Stejnou, jako má Denis,“ usmál se Tristan. „Takže si hezky vyrazíme, budeme pořádně cestovat,“ pokračoval a hřálo ho u srdce, že se spolu ještě dokážou zasmát. Promnul si oči a říkal si, že by je neměl nechávat zavřené moc dlouho, nebo usne. „Je pro mě důležitý, abys souhlasila s tím, že jsem to na sebe vzal. Ten úkol. Celý měsíc teď budu hodně cestovat a nebude příležitost spolu každý den mluvit. Víš, jakej jsem, když se ponořím do fakt výživnýho případu.“

Nastala krátká nucená pauza, kdy oba jen tak seděli a moc nevěděli, co mají říct. Julie by na Tristana měla spousty otázek, ale bylo už opravdu pozdě a viděla na něm, že teď není pravá chvíle zabývat se celou věcí víc do hloubky.

„Jasně. Budu souhlasit, ale mám dvě podmínky,“ řekla pak. „Zprvu si dáš zatraceně dobrej pozor, aby tě Denis zase nevodil za nos. Nebo aby z tebe neudělal obětího beránka a podobně.“

„No jistě, sám jsem si něco takovýho taky říkal. A co je ta druhá podmínka?“ zeptal se Tristan.

Julie se na něj smála očima a začala si rozepínat horní knoflíky halenky. „Že teď se mnou půjdeš do postele a pořádně mi to uděláš.“

Tristana její slova okamžitě vzrušila, i když byl šíleně vyčerpaný. Přitáhl si Julii k sobě, rukama jí sjel na zadek, zmáčkl ho a šeptal jí do ucha: „Děláš to proto, abych dneska v noci dobře spal, nebo tě prostě rajcuje, že teď budu makat pro ty úplně nahoře?“

Julie ho políbila a provokativně se zasmála. „Tak to pojd' zjistit.“

4

Zásilka

někde v Římě

Jako první vždycky zabíjejí mladé členy klanu. To Leonovi řekli. Když teď utíkal prašnými ulicemi centra Říma, ta slova mu běžela hlavou. Bylo na něm, aby se to nestalo, ale strach, že nedostojí svojí odpovědnosti, ho tížil jako traverza zavěšená na krku. Nebyl kvůli tomu schopný soustředit se, aby nevyčníval z davu. Neklid a nervozita u něj způsobují, že je neopatrný a nepozorný, to věděl. Ale panika měla momentálně navrch. Mohl jen doufat, že se k cíli dostane včas.

Už od dětství slyšával příběhy o nesplněných misích. O misích, které měly pro jeho kolegy vážné následky. Tehdy ho fascinovaly a děsily, ale zároveň nad nimi byl snadno schopen mávnout rukou, jak už tak děti sedící v bezpečí na matčině klíně snadno odmávnou historky o zodpovědnosti, vážných následcích a vůbec dospělém životě. Tehdy vypadala mise, na kterou se jednoho dne vydá, jen jako úžasné dobrodružství, kde on sám vystupoval jako hrdina. Jako hrdina se teď ale rozhodně necítil. Ve spáncích cítil ostré tepání krve, horko už nemohl vydržet, a kdykoli zahrnul za roh, zmítaly jím paranoidní pocity, že ho někdo pronásleduje. Jeho největší obava, se kterou se už od svých pětadvaceti musel naučit žít, byla, že ho objeví. Teď se ale změnila z abstraktní, vágní a nejasné možnosti v brutální, reálnou a vše zastíňující hrozbu.

V nejlepším případě byl v nebezpečí jenom jeho vlastní život. V nejhorším případě hrozilo bezprostřední nebezpečí i jeho partnerce a všem lidem, kteří ho od dětství obklopovali. Klíčové nyní bylo dostat se na místo setkání včas a varovat ostatní. Nebezpečí spočívalo v tom, že existovalo značné riziko, že místo bylo prozrazeno.

Tím, že se tam objeví, riskoval, že všechno jenom zhorší, že ho objeví, zmocní se ho a zlikvidují. Ale dobře věděl, že riziko musí podstoupit. Neměl na výběr. Jeho vlastní život byla jedna věc, ale vystavit nebezpečí další členy klanu přebývajícím ve městě, to byla nesnesitelná myšlenka. Byli zvyklí držet se mimo hledáček úřadů, ale i tak si museli navzájem pořád připomínat, že nesmějí sklouznout k lehkomyšlnosti. Tohle ale bylo něco jiného. Incidenty svědčící o tom, že oni jejich zvyky opravdu znají. V posledních dnech zahlédl několik z nich kolem jejich místa setkávání. Hledali členy klanu. A zrovna před několika hodinami jeden člen jenom s velkým štěstím unikl útoku ve svém bytě.

V Pantheonu bylo chladno. Kontrast mezi oslnivým světlem venku a pološerem uvnitř pod kopulí způsobil, že nebyl schopen pořádně zaostřit. Když konečně zase začal rozlišovat světlo a stín a zorientoval se, zamířil rychlými kroky k Rafaelově výklenku. Malou krabičku měl ještě pořád schovanou pod oblečením. Turisti nevěnovali mladému muži s výrazem štvance příliš pozornosti a Leona skoro rozhořčovala lehkost, s jakou si tu vykračovali, ukazovali si na sloupy a sochy a vykládali si o tom, kam by si mohli zajít na oběd. Nechtěl to tak, ale uprostřed všeho toho strachu najednou v jeho nitru vyplavala na povrch hořkost. Vzpomněl si, jak on sám ještě před šesti měsíci vedl relativně bezstarostný život. Myslel na Kasandřiny prsty, jak ho laskají na krku, jemně a zároveň lačně.

Připadalo mu to hrozně dávno. Myšlenka na Kasandru ho rychle vrátila do přítomného okamžiku. To riziko musí podstoupit i pro ni. Rozepnul si horní knoflíky na košili a sevřel kožený sáček, který mu visel na šňůrce kolem krku.

5

Analýza v nových prostorách

Tristana probudil Juliin hlas. Volala ho. Protáhl se a podíval se na budík. Bylo 5.50. Spal jenom čtyři hodiny. Žádný div, že se cítí tak unaveně. Myšlenky mu zalétly k informačnímu tornádu ze včerejška. Vstal a zamířil do kuchyně. Blaženě vdechl vůni čerstvé kávy. Popřál Julii dobré ráno a dal jí pusu na tvář. Už byla oblečená v pracovním a četla si zprávy na iPadu. Jako vždycky si začali povídat o pracovním dni, který je čekal. Julie měla na programu brzkou ranní poradou a musela dnes vyrazit dřív, než byla zvyklá. Podívala se mu do očí, mile se usmála a poprosila ho, ať jí dává vědět, jak to jde. Alespoň v rámci toho, co mu teď nové pracovní nastavení dovolí. Pak vyšla ze dveří. Tristana najednou napadlo, jestli už Denis taky vstal. Pak se nad tou neobvyklou myšlenkou usmál.

Později v metru se Tristan věnoval svému obvyklému zvyku pozorovat a vyhodnocovat lidi ve vagonu. Ale neužíval si to tolik jako jindy. Myšlenky mu spíš zalétaly k tomu, co ho čekalo. Kdykoli Tristan začínal s novým případem, pojilo se to s takovým zvláštním pocitem. S pocitem radosti, že se bude zabývat něčím, v čem je dobrý. A zároveň s určitou formou úzkosti. Říkal si, že podobný pocit možná zažívá cyklista těsně předtím, než odstartuje dlouhá a obzvláště důležitá etapa. Většina zaměstnanců zpravodajských služeb byla vycvičena a vedena k tomu, aby se řídili ustálenými procesy provádění jednotlivých úkonů. A tak byli po nějakém čase schopni svoji práci vykonávat se stále menším a menším podílem kreativního myšlení nebo myšlení vůbec.

Zaměstnanci oddělení pro srovnávací analýzu oproti tomu nikdy nepracovali podle zavedených postupů. Dokonce se jim důrazně nedoporučovalo si vůbec nějaké pracovní návyky vytvářet. Spíš si vždycky měli vybrat nejlepší možnost postupu, která se v daném okamžiku nabízela. A tak to také dělali, protože to fungovalo.

Jejich dovednost vyhýbat se zavedeným metodám byla rozvíjena ve spolupráci s čelnými vědci zabývajícími se fungováním mozku a postupem času byla na základě bezpočtu komplikovaných případů dále zdokonalována. Zvláště v případech jako tento, kdy byly všechny tradiční způsoby vyšetřování už vyzkoušeny, hrála klíčovou roli odvahy pracovat nekonvenčně.

Tristanovi jeho vlastní vyzkoušený způsob zahájení nového vyšetřování vyhovoval. Největších úspěchů dosáhl během své kariéry právě pomocí tohoto postupu. Ale jeho úzkost byla zapříčiněna tím, že právě takový postup ho stál spousty energie a spotřebovával hodně jeho sil. Bylo psychicky nesmírně náročné nedopřát mozku nikdy pohodlí řídit se navykými běžnými postupy, a naopak jej neustále nutit volit další krok, ideálně ten úplně nejchytřejší. Po svém posledním případě bezpečnostního stupně 4, jemuž téměř tři měsíce věnoval veškerou pozornost, musel Tristan zatáhnout za ruční brzdu a nechat mozek několik týdnů odpočinout.

Když vyšel z metra, všiml si, že město už je vzhůru a funguje naplno, i když hodiny ukazovaly sotva čtvrt na osm. Vypadalo to, že dneska bude zase teplo, takže si sundal kabát a pokračoval jen v saku. Smetl z něj sotva viditelné smítko, prohlédl se ve výloze a trochu si upravil vlasy.

Na opačné straně otočných dveří koutkem oka zahlédl postavu, kterou znal. Clara. Za chvíli si ho také všimla a rozhodným krokem k němu zamířila. Přišla až těsně k Tristanovi a potichu se ho zeptala: „Co se to včera dělo? Řekli mi, že nebudeš až do odvolání k dispozici. Proč, o co jde?“

„No, to je složitý, ale během dne se dozvíš víc.“ Clara držela v ruce šálek kávy. Podala ho Tristanovi.